

Kazalo

UREDNIKOVA BESEDA	1
V MLADIH JE PRIHODNOST	2
POGOVOR Z METO MALUS	5
INTERVJU Z GOSPODOM IVANOM ALBREHTOM	9
MOJE SANJE, MOJA PRIHODNOST	11
KO BOM VELIK, BOM ... (PROFESOR NA ŠGV?)	14
KAJ VAM PONUJA PRIHODNOST?	20
ODVISNOST	26
UMETNOST NEDOUMETEGA	28
BREZ NASLOVA	29
PEPEL ŠKRLATNIH VRTNIC	31
SPLAV	32
KDO NEKI SEM?	33
OTROCI, POMAGAJTE SVOJIM PRIJATELJEM	34
NOČNI PRIVID	35
METULJ	36
FILM MALO DRUGAČE	42
“DA BODO VSI ENO”	45
OMNES VIAE ROMAM DUCUNT	46
MATURANTSKI IZLET GRČIJA '97	50
MOČ LJUBEZNI	53
HEJ, PRFOKSI, HITITE!!!	53
IZ SLOVARJA DEFINICIJ	54
PREGOVORI MALO DRUGAČE	55
DOGAJA SE	56

Urednikova beseda

Dragi bralci in bralke, pred vami so prve letošnje Iskre, ki so sad dijakov in dijakinj Škofijske gimnazije Vipava (kako uradno to zveni). Maturantje (in maturantke, da ne bo zamere) smo ob pomoči mentorjev izbrali najboljše prispevke in z njimi sestavili čisto pravo (in samo) dijaško glasilo.

Glede na to, da je bližnja prihodnost najbolj pereče vprašanje v četrtem letniku, je glavna tema Isker prihodnost. Brali boste lahko o ciljih, željah, interesih in vizijah dijakov in dijakinj, ki so se trudili upovedati svoje misli in jih zapisati na papir. Svoje mnenje o prihodnosti boste lahko izoblikovali ob pogovorih z Meto Malus, Ivanom Albrehtom in Vinkom Lapajnetom.

Če pa vam zapletene poti prihodnosti niso všeč, se lahko podate v preteklost, v antično Grčijo in Rim, kamor vas bosta s pridihom sedanjosti popeljali reportaži. Tudi ljubitelji pozije, humorja in glasbe boste našli svoj kotiček.

Naj izkoristim priložnost in pohvalim in se zahvalim vsem sodelavcem, ki so pomagali pri nastajanju in olikovanju Isker. Posebej pa se zahvaljujem dijaku in dijakinjam, ki so bili pripravljeni deliti svoje misli o prihodnosti z drugimi. Naj bodo le-ti spodbuda ostalim, da bodo pri naslednjih Iskrah bolj produktivni. Konec koncev so Iskre dijaško glasilo.

Upamo, da vam bodo Iskre olepšale marsikateri trenutek in vas s svojo vsebino razvedrile in obogatile. Ne pozabite:

Parva scintilla saepe magnam flammam excitat.

Vaš urednik

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

V mladih je prihodnost

Pogovor z duhovnikom, ravnateljem in razrednikom četrtega letnika Vinkom Lapajnetom je zadeval predvsem gradnjo nove gimnazije. Na koncu najinega pogovora pa sva se dotaknila tudi prihodnosti mladih.

Kdaj so se pojavili prvi načrti in ideje za gradnjo nove gimnazije in zakaj?

Službo ravnatelja opravljam od leta 1987, ko se je naša šola še imenovala Srednja verska šola in ni bila javno priznana. Škofijska gimnazija je bila ustanovljena 15. 5. 1991 in v šolskem letu 1991/92 smo vpisali prvi razred gimnazijcev. Da je ŠGV lahko izvajala javnoveljavni gimnazijski program, je morala škofija kot ustanoviteljica gimnazije že na samem začetku zagotoviti velika finančna sredstva za opremo, učila in obnovo prostorov. Ob tem smo vedno bolj ugotavljali, da so prostori neustrezni, premajhni in da nam primanjkuje zlasti večji skupni prostor in telovadnica.

Kako ste začeli reševati ta nemajhen problem?

Po številnih pogovorih in posvetovanjih smo se odločili, da bomo to vprašanje rešili z novogradnjo. Glavno vprašanje, ki se je pojavljalo od vsega začetka, je bila lokacija in velikost šole. V začetku smo nameravali ob sedanjih stavbah Malega semenišča prizidati novo poslopje, v katerem bi bila športna dvorana in nove učilnice. To misel smo opustili, ko se je pokazalo, da bi bila ta gradnja tehnično prezahtevna in draga, prostorsko utesnjena, v času gradnje pa bi bil moten pouk. Zato smo se odločili, da poiščemo primernejšo lokacijo v Vipavi, sedanje stavbe pa po dograditvi nove šole preuredimo za potrebe dijaškega doma. Na ta način bo več možnosti tudi za tiste, ki se zaradi oddaljenosti ne morejo vsak dan voziti v šolo.

Drugo, bolj rezervno lokacijo smo pridobili z nakupom "Čebelice" (med vipavskim pokopališčem in Zidarjem). V tistem času na novo ustanovljena vipavska občina še ni imela izdelanega prostorskega plana. Pozneje se je pokazalo, da je ta lokacija namenjena obrtni coni. V dogovoru z vodstvom občine in s podporo občinskih svetnikov smo prišli do sedanje lokacije na Policah, nasproti bencinske črpalke, ob starem nogometnem igrišču.

Kako pa so potekale priprave do sedaj, ko lahko rečemo, da smo tik pred začetkom gradnje?

Za izvedbo tako zahtevnega načrta, kot je gradnja škofijske gimnazije in preureditev sedanjih prostorov za potrebe dijaškega doma, je naš koprski škof Metod Pirih imenoval Škofijski gradbeni odbor. V njem je osem članov, za predsednika so izvolili mene.

Škofijski gradbeni odbor skrbi za pripravo in dokončno izvedbo gradnje. Pri svojem delu sodeluje še s škofijskim gospodarskim, duhovniškim in pastoralnim svetom.

Vodstvo občine je podprlo in sprejelo odločitev, da se gradnja škofijske gimnazije umesti v prostorski plan občine. Sledil je odkup zemljišča, ki je bilo v lasti Nogometnega kluba Vipava. Na internem natečaju za idejni projekt nove šole je sodelovalo pet projektantskih organizacij. Za nadaljnje načrtovanje in izdelavo izvedbenih načrtov je bil izbran Investbiro d.o.o iz Kopra. Do konca letošnjega leta bodo tako že izdelani načrti za novo šolo in športno dvorano.

Kdo je glavni podpornik in organizator tega zahtevnega projekta?

Za vsem tem stoji koprška škofija, ki je ustanoviteljica naše gimnazije. Poleg našega škofa Metoda, duhovnikov in drugih sodelavcev so to predvsem in v prvi vrsti verniki po naših župnijah in seveda vsi ljudje dobre volje, ki se zavedajo pomena takšnega šolskega zavoda, ki mlade ne le izobražuje, ampak tudi vzgaja v odgovorne krščanske osebnosti. Ves denar za gradnjo moramo zbrati sami, saj ne moremo računati na pomoč šolskega ministrstva ali države. Pripravo in potek gradnje vodi Škofijski gradbeni odbor s pomočjo strokovnjakov in svetovalcev.

Kakšna pa bo nova Škofijska gimnazija?

Želimo ostati manjša gimnazija, ker v tem vidimo več prednosti kot pomanjkljivosti. Računati moramo tudi z velikim številčnim zmanjševanjem prihajajočih generacij. Zato načrtujemo nove šolske prostore za dva oddelka vsakega letnika. Tako bo nova šola imela osem matičnih učilnic, potrebne specialne učilnice in kabinete, knjižnico, upravne prostore in šolsko dvorano, ki bo rabila tudi kot večnamenski prostor. Največja pridobitev za našo šolo bo prav gotovo športna dvorana, ki bo v prvi vrsti namenjena dijakom naše šole in dijaškega doma. V njej bomo lahko organizirali tako športne kot kulturne in družabne prireditve. Kolikor bo možnosti, pa bo odprta tudi za potrebe kraja in širše okolice.

Na sedanji gimnaziji ste ravnatelj že deset let. Vodite jo v njenih najbolj pestrih letih. Kaj se vam je najbolj vtisnilo v spomin v tej relativno kratki dobi?

Odkar obstaja naša šola, je bilo veliko pestrih dogodkov tudi v preteklosti. Sedaj se odpirajo nove možnosti. Najbolj sem vesel, kadar vidim, da so z našim delom zadovoljni starši, dijaki, profesorji, pa tudi ljudje zunaj tega kroga.

Veliko mi pomeni, da na naši šoli vlada pozitivno vzdušje in pozitivni odnosi. Tako stanje nas obvezuje in daje polet za nadaljnja prizadevanja pri našem delu.

Glavna tema Isker je prihodnost, zato vas prosim, da bralcem in bralkam razkrijete nekaj svojih pogledov na prihodnost.

Prihodnost je predvsem v Božjih rokah. V marsičem pa je odvisna tudi od nas. Če se omejim na našo šolo, je treba poudariti, da so tudi za bodočnost zelo pomembni pristni in dobri odnosi med dijaki, profesorji in drugimi uslužbenci. Te lahko uresničujemo in dosegamo le skupaj.

Pri tako velikem in odgovornem projektu, kot smo ga zastavili, moramo zaupati v Boga in sami narediti vse, kar moremo. Nova šola bo prinesla boljše delovne pogoje, več prostora, nove možnosti. Toda resnično novo gimnazijo bodo ustvarjali le ljudje, ki se bodo trudili za prijateljstvo, odprtost in krščanske vrednote. Novo šolo gradimo zato, ker se zavedamo, da je to najboljša naložba v vzgojo in znanje mladih ljudi, ki so upanje in prihodnost za vse.

Mladim želimo ponuditi možnost, da zrastejo v dobre ljudi s srčno kulturo, pristnim krščanskim duhom, strpnostjo in samozavestjo.

Zahvaljujem se Vam za pogovor in nam in Vam želim, da bo nova gimnazija čimprej zgrajena.

Pogovarjal se je Aljoša Rehar

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Pogovor z Meto Malus

Neko deževno soboto smo se odpravili na težko pričakovani obisk h gospe Meti Malus, da bi nekoliko poklepetali o zanimivih in nevsakdanjih stvareh, s katerimi se že dolgo časa ukvarja.

Zelo lepo nas je sprejela in postregla, nenazadnje pa smo se po dolgem klepetu poslovili polni prijetnih vtisov in očarani nad njenim delom. Prepričana sem, da bo ta pogovor zanimal tudi vas.

Kaj vas je navdušilo, da ste se začeli ukvarjati z astrologijo? Kje so vaši začetki?

Verjetno sem bila malce posebna že od rojstva naprej. Kar naprej sem gledala v nebo, v luno - ki me je še najbolj fascinirala ... Potem pa sem šla nekega dne v Italijo, kar tako; to je zelo dolga zgodba. Kupila sem si karto do Rima, vendar sem izstopila že v Bologni, ker mi je bilo mesto zelo všeč. Tam sem ostala šest let, najhuje pa mi je bilo dobiti delo in nekega dne sem se že čisto obupana in zamorjena usedla pred kavarno, oblečena v volčje krzno, ko je k meni prisedel nekoliko starejši gospod ter mi rekel: "Tako lepe oči, pa tako žalostno zrejo v svet!" Pa sem mu rekla, da bi tudi njegove, če bi imel take težave. Nato pa mi je odgovoril: "Nič čudnega, saj ste zaviti v samo živalsko pokopališče, v muke in trpljenje, pa še slabo energijo vlečete nase!"

Tako sem s tistim dnem prenehala nositi krzno. Ta gospod je bil prof. Inardi - predstojnik centra za parapsihologijo v Bologni. Povabil me je k eksperimentalni uri, ki me je zelo prevzela. Tam sem potem tudi ostala in doštudirala parapsihologijo. Kot tri glavne predmete sem si izbrala hieromantijo (branje z roke), astrologijo in parapsihologijo (predvsem smo se ukvarjali z onstranstvom, z življenjem po življenju). Tako sem začela ...

Vas je bilo kdaj strah, ko ste se ukvarjali s tako nevsakdanjimi pojavi?

Ne, čisto nič! Ljudje to zelo narobe razumejo, kajti če kaj veš o tem, te sploh ne sme biti več strah. Zdi se ti normalno, tako kot npr. to, da se mi sedaj pogovarjamo.

Kako vas je sprejelo okolje, v katerem živite?

Ko sem prišla nazaj domov, so me vsi imeli za "malo čez les", za noro, ker sem prva sploh spregovorila o teh stvareh ali pa se podpisala s polnim imenom pod članek. Prijatelji

so mi rekli, da me bodo dali v norišnico, da me bodo zaprli in naj tega raje ne delam. To je bilo leta 1978. Kmalu nato sem začela pisati prve horoskope v časopise.

Ko ste že omenili horoskope, nam lahko nekoliko razložite, na podlagi česa jih sestavljate?

Sama sem absolutno prepričana, da planeti zelo vplivajo in pogojujejo naš značaj, odzive na dražljaje iz okolice, inteligenco, način čustvovanja, potrpežljivost, hitrost ...

Horoskop sestavljam s pomočjo knjige Esemiride (grško Efemeride), v kateri so od leta 1900 do 2002 za vsak dan, za vsako uro, do minute natančno zapisana gibanja vseh glavnih planetov, se pravi Lune, ki se najhitreje premika, Sonca, Merkurja ...

Od tega, na kateri stopinji je kak planet, ko se nekdo rodi, je odvisno, kakšen bo.

(Pokazala nam je zelo debelo knjigo, polno številčk ter raznih znamenj in priznam, da se nismo čisto nič znašli v njej.)

Kdo oziroma kako so sploh lahko napovedali za tako dolgo dobo do sekunde natančne položaje planetov?

Ta knjiga temelji predvsem na izračunih (astromedicina) in dolgoletnih vsakodnevnih opazovanjih. Poleg tega so astronomi merili frekvence pa vplive planetov in vse to je rezultat zdravnikov, astrologov in astronomov.

Vemo, da v horoskopu obstaja 12 znamenj. Ali menite, da po tej logiki živi le 12 tipov ljudi, ki jih npr. čaka enak konec tedna?

Ne le dvanajst tipov, ampak 144; če pa upoštevamo še zvezde stalnice, dobimo kar 10.000 vrst ljudi.

Vi si torej pomagata s planeti. Kaj pa menite o vedeževanju iz usedline kave, ali pa s pomočjo kart?

Odkrito povedano, se mi to zdi "lari fari". Sicer mi to vedeževalci zelo zamerijo, ker menijo, da se lahko tako obnašam, ker imam pri nas na nek način monopol. A če se hočeš pririniti v vrh, moraš zelo resno študirati 20 let in vztrajati, da te ne zavede komercialna plat.

Zagotovo vidite tudi slabe stvari in dogodke, ki se bodo zgodili neki osebi. Ali jih sploh poveste?

Ne! To pa zato, ker nima smisla in prav zaradi tega sem tudi sama proti vedeževanju. Mislim, da si je človek sam izbral usodo, največje odločitve, dogodki se mu zgodijo, četudi sam tega noče. Tudi smrti ti ne more noben vedeževalec določiti, kajti ko narediš vse tisto, kar ti je bilo namenjeno, tvoja lučka dogori in umreš. Če pa še ni prišla tista ura (npr. ko nekdo dela samomor), je še vedno možnost, da se obrneš in dovršiš svoje poslanstvo na tem svetu.

Torej sama ne napovedujete prihodnosti?

Zelo redko; če pa jo, je ne tako, kot to počnejo danes drugi, kajti ljudi nočem "vleči za nos" (to sem tudi zaprisegla). Včasih vzamem kakega bolnika ali pa mladostnika v stiski in se z njim pogovarjam, da se potem, ko gre domov, počuti bolje. Sama verjamem v to, kar "pridigam" ljudem, saj sem to tudi študirala.

Nekateri pravijo, da človek podzvestno verjame v to, kar mu je bilo prerokovano, in nehote to sam dela, dokler se mu res ne zgodi. Je to po vašem mnenju res?

To je tako, kot če se bojite psov. Žival to zazna in obstaja zelo velika možnost, da vas bo vsak drugi pes ugriznil. Če si labilen in greš k vedeževalki (stabilna oseba sploh ne gre), te že samo skrivnostno vzdušje in okolje tako močno prevzame, da se prepustiš vedeževalčevim besedam ter verjameš v vse, kar ti povedo. Potem pa se navadno še malo potrudijo, da z raznimi frazami (npr.: "Joj, kaj tukaj vidim!") naredijo nate vtis, in že se ti tresejo noge. S tem strahom pa podzvestno oddajate impulze in vlečete tisto zlo nesrečo nase. Mislim, da se s takimi stvarmi ni dobro igrati!

S čim se še ukvarjate, kaj vas še zanima?

Kot sem že omenila, živim od pisanja horoskopov. Zelo rada pa imam živali in rože (imam osem muc in enega psa). Ljubiteljsko se ukvarjam tudi s petjem ...

Sicer pa se v znanju še izpopolnjujem. Predvsem me zelo zanima ezoterika, regresija - potovanje nazaj v prejšnje življenje; to je v korativne namene (npr. če ima kdo kake fobije, mu pogled nazaj pomaga, da se očisti tega strahu). Pri Janu Eriku Ziglu sem naredila šolo iz nehipnotične regresije, tudi iz hipnotične, vendar se slednje ne poslužujem. V Bologni

smo zaprisegli, da se s tem ne bomo šalili in zelo obsojam tiste, ki človeka zahipnotizirajo brez tehtnega razloga. Če imaš pred seboj značajsko bolj šibkega človeka, ga zelo hitro uspeš uspavati in celo razdvojiti, kar pa lahko postane zelo nevarno, saj se stvari včasih nepričakovano zapletejo in okoliščine ne dopuščajo, da bi to osebo zbudil ...

Kaj bi hotela sporočiti mladim za boljši jutri?

Imam čisto kratko sporočilo. Vsi mladi, ki so rojeni po letu '76, so otroci zvezd, otroci vodnarjeve dobe, ki se je že začela, ne glede na to, v katerem znamenju so rojeni. To so tisti, ki bodo osvobodili nov svet, razdrli starega in bodo tudi drugim pokazali, kako naj živijo, da bodo srečni. Do teh sprememb pa bo prišlo le, če se bodo držali ene zapovedi: Nikoli ne stori drugemu tega, kar nočeš, da bi on tebi storil!

Kako pa mislite, da bi se mladi lahko čimbolj spoznali in tako gradili lepši svet?

Tako, da čimbolj spoznavajo naravo, kar pa delajo čedalje manj. Dovolj je, da sedaj pogledaš v naravo, ki je začela počivati; spomladi, ko se vse odpira, vse prebuja in brsti; poleti, ko se začne cvetje spreminjati v plodove, in jeseni, ko tisti plodovi dozoriijo. Čisto na enak način živi človek. Samo ta razlika je, da bi ljudje radi (predvsem mladi) prehitevali čas. Skratka menim, da se vse lahko naučiš v naravi.

Druga stvar, ki je zelo pomembna, je branje knjig, pa čeprav lahko danes dobimo vse informacije na internetu ... Ljudem manjka medsebojno druženje, preprosti pogovori in zdrava komunikacija.

Za konec pa še eno vprašanje. Gospa Meta, ali ste srečni v življenju?

Mislim, da sem srečna zemljanka, ker sem dosegla v življenju vse, kar sem si želela doseči. To pa ni nič posebnega: en zdrav potomec, pa ena hiška. Srečna sem tudi zato, ker vem, zakaj sem na tem svetu, kaj je moje poslanstvo, in mislim, da je to največ, kar lahko naredim v življenju.

V imenu bodočih maturantov se vam iskreno zahvaljujemo za tako prijeten pogovor in vam želimo še veliko uspehov in zadovoljstva v nadaljnjem življenju!

Pogovarjali smo se:

Miha Valentincič, Tanja Repič in Andrej Klemenčič

Intervju z gospodom Ivanom Albrehtom

V zvezi z našo osrednjo temo smo se želeli pogovoriti tudi z gospodom Ivanom Albrehtom, profesorjem sociologije. Svoje vizije in ideje je posređoval tako:

Ni mladega človeka, ki ne bi slišal stalnih pritoževanj staršev in starejših ljudi: "Včasih smo bili bolj skromni, vljudni, delavni ..." Ali menite, da smo res tako slaba mladika za drevo prihodnosti?

Nekatere ideje in mišljenja se gotovo razlikujejo v pozitivno ali negativno smer. Toda v povprečju gotovo niste slabši. Mogoče ste bolj negotovi. Starši so namreč živeli v utvari, da bo v prihodnosti stalen napredek in bodo živeli v nekakšnem raju na zemlji (srečno življenje). Te neuresničene sanje prenašajo na vas ob pomoči medijev. Glede vrednot pa ste malce boljši. V vas se razvijajo vrednote, ki so sorodne krščanskim (ljubezen, solidarnost, miroljubnost ...). Le da ste malo prešibka mladina za uresničitev le-teh.

Vedno več je poudarka na materialnih dobrinah, službi. Družina pa ponavadi zasede drugo mesto. Ali menite, da nam v prihodnosti grozi čustvena otopelost?

Za čustveno otopelost je bila včasih nevarna revščina, sedaj pa ji grozi materializem. Mislim, da je za to kriva predvsem televizija in drugi mediji. Da je oddaja, film uspešen, mora biti čustveno nabit. In danes nas sto mrtvih na ekranu ne gane. Ampak čustva so vseeno del človeštva in so neminljiva. Ista čustva se bodo morda drugače odražala, jih bomo samo drugače pojmovali.

Nas bo pehanje za zaslužkom pripeljalo do višjega standarda?

Nekaj časa se bo standard gotovo zviševal. Vendar bo prišla tudi gospodarska ali katerakoli druga kriza, ki bo povzročila nagel upad. V Sloveniji in tudi drugod bodo lahko nastopile napetosti med priseljenci, ki bodo prišli zaradi upadanja natalitete, in staroselci.

Ali bomo ohranjali demokracijo?

Demokracija je sicer lepo ime za nerealno državno ureditev. Prave demokracije ni še nobeden izkusil. Današnja oblika pa bo zašla v krizo in sicer je eden glavnih vzrokov ekološko vprašanje, ki bo uničilo človeštvo, če bomo o tem samo govorili in nič pametnega ukrenili. Mogoče bo tej sledila demokracija "à la Singapur" z zelo strogimi zakoni, ali pa le formalna demokracija.

Mislite, da se bo naša nacionalna zavest ošibila?

Priseljenci se naseljujejo na druga ozemlja in prihaja do mešanih zakonov. Otroci teh ne čutijo prave pripadnosti. Tudi mediji negativno vplivajo na to. Za ohranitev nacionalne zavesti sta zelo pomembna zvestoba kulturi in ohranjanje tradicije, ki se je začela pred približno 200 leti.

Bo po vašem mnenju miselnost težila k vojni, ker je nismo doživeli in niti ne čutimo posledic?

Glede vprašanja nasilja in vojne ste za bolj miroljubno pot reševanja mednarodnih sporov. To je posledica vzgoje in današnje ideologije. Problem, ki pa bi mogoče sprožil vojno, je na prvem mestu energija, nato druge surovine. Možnosti spora v državi sami pa bodo trenja med staroselci in novoselci.

Kaj pa glede ver? Bodo potonile in prišle na površje nove?

Poglavitne vere islam, krščanstvo, budizem ne bodo izginile z oble. Prišlo pa bo do napetosti med islamom in krščanstvom ter krščanstvom in new-ageom. New-age je namreč religiozni supermarket - neka potrošniška varianta krščanstva in kot taka zelo privlačna za potrošniško družbo.

Stalno se srečujemo z napovedmi konca sveta. Kdaj bo po vašem mnenju nastopil konec?

Zame bo konec tega, ko bom umrl. Za druge pa me ne zanima.

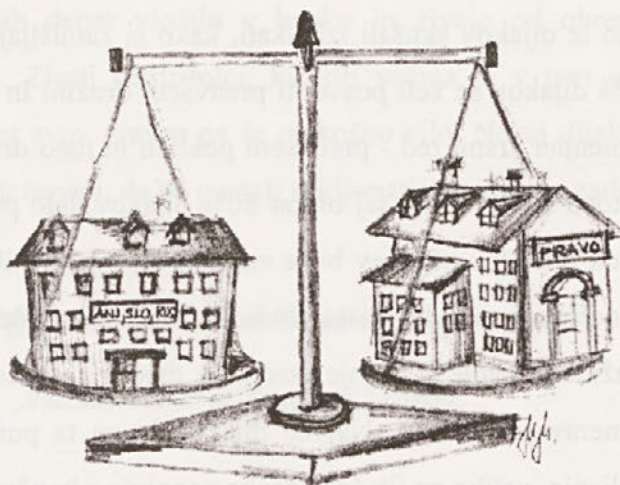
Čeprav velja splošno mnenje, da je današnja mladina slaba, ima vseeno v sebi zdravo jedro in išče miroljubne in ugodne poti za gradnjo svoje prihodnosti.

Pogovor je pripravila Tanja Bratina

Moje sanje, moja prihodnost

Rezultati ankete, opravljene med dijaki ŠGV

Izbira poklica je nedvomno ena težjih odločitev v življenju. A ne le poklica, ampak tudi svojega načina življenja. In na žalost (ali pa ne) se od nas zahteva, da se o tej pomembni zadevi odločamo v trenutku, ko še zdaleč nismo zrele osebnosti in nas večina sploh ne ve, kaj bi pravzaprav radi bili.

Vseeno smo se v uredništvu Isker odločili, da poskušamo izvedeti, kakšno prihodnost si zamišljajo dijaki Škofijske gimnazije. Sestavili smo anketo iz dveh delov: v prvem so se dijaki odločali o poklicni usmeritvi, v drugem pa o tem, kako načrtujejo svoje zasebno življenje. Anketo je izpolnil 101 dijak.

Izkazalo se je, da smo dijaki na ŠGV zelo družboslovno usmerjeni, saj je v vseh letnikih na prvem mestu področje psihologije. V prvem, drugem in tretjem letniku ji sledi umetnost, v četrtem pa zdravstvo - slednje je v drugih letnikih na tretjem mestu. Književnost je v vseh letnikih ujela »zlato sredino«, najnižje pa je področje kmetijstva, saj je v prvem, drugem in tretjem letniku na zadnjem, v četrtem pa na predzadnjem mestu.

To, kakšna bo naša prihodnost, gotovo vsaj včasih zanima vsakega izmed nas. In ker današnji mediji predobro vedo za to našo »Ahilovo peto«, v vsak časopis pritaknejo še horoskop. Saj veste, vsaka stvar, ki lahko dvigne naklado, je dobra, pa četudi je preklemano slaba. Resnici na ljubo je med nami malo takih, ki horoskopa ne bi prebrali (vsaj za ženski del populacije si to upam trditi). Koliko pa resnično verjamejo v takšne napovedi prihodnosti, so dijaki odgovorili takole: vedno horoskopu verjame le en dijak, več pa je takih ki verjamejo, ko je napoved zanje ugodna (34,6 %). Ostala velika večina v horoskope ne verjame nikoli (64,3 %).

Drugo vprašanje je podobno prvemu: zanimalo nas je, ali dijaki verjamejo, da je naša usoda zapisana v zvezdah. 7% jih v to verjame, drugih 91% je prepričanih, da zvezde ne vplivajo na naše življenje. Dva dijaka sta odgovorila z booo?, kar verjetno pomeni, da ne

vesta, kaj odgovoriti. Konec koncev, kdo pa ve, ali res ni tam zgoraj kakih nam neznanih sil?!

Čeprav je ustvarjanje in načrtovanje družine za večino izmed nas zelo oddaljena tema, smo iz dijakov skušali izbrskati, kako si zamišljajo svoje družinsko in zasebno življenje. 58% dijakov se želi posvetiti predvsem družini in nato poklicu, precej manj jih je izbralo zamenjan vrstni red - predvsem poklicu in nato družini bi se posvetilo 13,5% dijakov. Tu izstopa četrti letnik, saj bi kar 80% dijakov dalo prednost družini in le 4% poklicu. Dokaj visok odstotek učencev bi se enakovredno posvetil poklicu in družini (19,5%). Samo trije so odločeni za duhovniški poklic, trije pa se odločajo med duhovništvom in družino. Samo družini bi svoje življenje posvetila dva dijaka. Zanimalo nas je tudi, pri koliko letih se nameravajo poročiti. Največ dijakov bi za ta pomemben korak izbralo 26. ali 27. leto življenja, veliko pa jih čas poroke pogojuje s končanjem študija. Pogost je tudi odgovor: ko bom na to pač pripravljen(a). Večina dijakov načrtuje za slovenske razmere veliko družino, saj bi jih največ imelo tri ali več otrok. Takih, ki si želijo dva potomca, je največ v prvem letniku - (25%), najmanj pa v tretjem (1 dijak). Za zakon brez otrok ali le z enim se ni odločil nihče.

Izvedeli smo tudi, kakšen odnos želijo po poroki dijaki ohraniti s svojimi starši, oz. koliko časa jim nameravajo posvetiti. 65% jih je izbralo odgovor »srednje«, 14,6% odgovor »veliko«, kar pa mnogi pogojujejo z boleznijo staršev. 4% nameravajo svojim staršem posvetiti malo svojega časa, eden pa se jim sploh ne namerava posvečati. Nekaj dijakov je napisalo, da je to povsem odvisno od okoliščin.

Pregovor pravi, da na mladih svet stoji - in verjetno ta trditev ni iz trte izvita, saj bomo prav mi krojili družbo prihodnjega stoletja. Koliko pa bomo lahko storili za naš narod, je odvisno od tega, kako močno je slovenstvo zakoreninjeno v naših srcih. Na vprašanje, kakšno nacionalno zavest imaš, je največ dijakov odgovorilo, da srednjo (57%); 27,7% jih čuti močno pripadnost narodu, 4,6% pa šibko. Kar 10,7% anketirancev o tem ne čuti potrebe razmišljati, vendar na srečo ni nobenega dijaka, ki bi trdil, da sploh nima nacionalne zavesti.

Z zgornjim vprašanjem je bilo povezano tudi naslednje - dijake smo povprašali, ali bi se preselili v razvitejše države, če bi imeli možnost za to. 45,6% jih tega ne bi nikdar storilo, neodločenih pa je kar 36,7% dijakov. Drugi bi se v tujino preselili, če bi le imeli možnost.

Za konec smo dijake »izzvali« še z vprašanjem, kaj bi naredili, če bi zadeli milijon dolarjev. Odgovori so bili različni, navedla pa bom najpogostejše in najzanimivejše: Precej gimnazijcev bi del denarja podaril humanitarnim ustanovam (med drugim tudi za gradnjo nove Škofijske gimnazije). Veliko bi jih denar vložilo v banko in živelo od obresti, glavnico pa prihranilo za »hude čase«. Zlasti četrtošolci, katerih večina je v tem letu opravila vozniški izpit, bi si kupili dober avto, zraven pa še razkošno vilo. Nekaj dijakov denarja sploh ne bi porabilo, saj bi jih ob novici, da so postali milijonarji, preprosto zadela kap.

Anketo sta sestavili Bogdana Lavrenčič in Tanja Bratina.

Analizirala jo je Kristina Vrtovec.

Ko bom velik, bom ... (profesor na ŠGV?)

Prihodnost je zelo povezana s preteklostjo, saj izhaja neposredno iz nje. Jutrišnji dan bo v trenutku naša sedanost in nato bo kot blisk z vlakom spominov izginil v preteklost. Idejo, da bi po spominu pobrskali tudi profesorji, smo takoj realizirali. Iz lastnih izkušenj smo domnevali, da so tudi oni v mladosti sanjali o svojih princih in princesah, o gradovih

sredi šiirne zelene planjave, o ... Delček svojih mladostnih sanjarjenj in pričakovanj o sebi v bodočnosti so razkrili za tokratne Iskre. Zahvaljujemo se jim za njihovo odprtost; v nadaljnjem življenju pa jim želimo kar največ pestrosti in pozitivnih presenečenj. Naj se jim uresniči katera od še neizpolnjenih želja. Ali se njihove želje ujemajo s potjo, ki jo je utrla resnično življenje, si preberite v sledečih prispevkih.

Od moje mature je že dobrih 30 let in marsikaj sem že pozabil. Po drugi strani pa je tiste čase z današnjimi težko primerjati.

Svoja dijaška leta sem preživel od doma po dijaških domovih. Doma sem bil le ob praznikih in počitnicah. Življenje je bilo dokaj skromno, pa tudi izobrazba, ki smo je bili takrat deležni, ni v nobenem primeru primerljiva z vašo danes. V vsem smo bili precej na slabšem. Kakšne posebne zabave ni bilo in veliko smo hodili v kino, več smo brali in enkrat na leto smo imeli v domu ples za Dedka Mraza.

Pa tudi pretiranih upov in pričakovanj od svoje prihodnosti nisem gojil. Povsem sem se posvetil edinemu cilju: dokončati gimnazijo in se odločiti za najprimernejšo fakulteto. Takrat še niso poznali poklicnega svetovanja ali podobne pomoči in odločal sem se bolj po občutku in predstavah. Kot pri mnogih je tudi pri meni odločila matematika. Sprva sem se bolj ogreval za pravo, na koncu pa izbral jezike. Za angleščino se je že takrat vedelo, da bo postala svetovni jezik. Za ruščino pa smo mnogi upali, da to še bo. Takrat so Rusi prvi pričeli z osvajanjem vesolja in Jurij Gagarin je celo obiskal Ljubljano. S to izbiro nisem imel sreče, oziroma to je bila "mrtva investicija".

Življenje je teklo po nekem običajnem in utečenem redu: najprej študij, potem vse drugo, če si za tisto imel čas in denar. Oziroma, z vsem sem bil zadovoljen, kar mi je ponujalo.

Janez Čič
prof. angleškega jezika

Machu Picchu. Edina stvar, ki mi je ob vašem vprašanju o neuresničenih željah in sanjah prišla na misel.

Pravzaprav se nikoli ne sprašujem o tem, kaj sem si nekoč želela. Morda zato, ker sem z življenjem, ki ga živim, preprosto zadovoljna. Spominjam se, da sem si na osemnajsti rojstni dan napisala pismo, ki naj bi ga odprla čez deset let. V njem sem opisovala svoje sanje in načrte. Pa sem ga nekam založila in obžalujem, da ga ne najdem, da bi vam zdaj vedela povedati kaj več.

Vida Červ
prof. glasbene umetnosti

Kolikor nazaj se ozrem, mi prihajajo pred oči "dvoboji" z mamo in obljube sami sebi: "Jaz pa ne bom takšna, jaz pa ne bom tako ravnala s svojimi otroki ..." Zagotovo je to ena od obljub, ki jih ne držim, vsaj popolnoma ne. Velikokrat izgubim živce in se prav nekonstruktivno derem na nadebudni podmladek. Ko že govorim o otrocih - predstavljajo eno izmed uresničenih želja. Niso popolnoma takšni, kot sem si jih zamišljala v dekliških letih, vem pa, da so eden izmed najlepših darov v mojem življenju. Torej, mož, otroci, družina, to se je uresničilo.

Čeprav vse stvari niso takšne, kot sem si predstavljala, danes vem, da bi bilo življenje strašno dolgočasno, če bi vedno sledilo našim pričakovanjem. Doživljala sem vrsto presenečenj - lepih in tistih drugih. Še vedno se učim v neprijetnih doživljajih iskati pozitivne stvari ... Vedno sem si želela biti nasmejan, sončen človek. Želela sem, da bi me ljudje opazili in zaradi tega sem naredila tudi marsikatero neumnost. Ponavadi so me opazili takrat, ko si tega nisem želela. Na primer, ko sem se pri šolski uri, posvečeni spominu na umrlega maršala, hihitala in so me poslali iz učilnice. Ali pa, ko smo se s skupino študentskih kolegov izgubili v Ogleju in sem morala prikazovati svoje bleščeče

znanje italijanščine. Še dobro, da so drugi znali manj kot jaz, in še bolj dobro, da smo nazadnje našli ostale. Prijetno je bilo tudi, ko me je brat učil voziti traktor in sem zelo hitro napredovala. Na žalost pa se je moja kariera traktoristke neslavno končala v traktorju, zagozdenem med vodnjak in prikolico. Ker pa gre osel samo enkrat na led, nisem nikoli več poskusila. Sicer pa to s traktorjem ne šteje. Sama se nisem želela naučiti, ampak so me drugi nekako pripravili do tega.

Čeprav sem od dvanajstega pa najbrž vse do dvajsetega leta veliko sanjara o tem, kako bo, če bo ... me veseli, da so tisto v glavnem bile le sanje in da sem se tega nekako tudi zavedala. Nisem si postavljala ciljev. Velikokrat me je bilo strah prihodnosti. Želela sem biti ljubljena, spoštovana, živeti urejeno. In to se mi v glavnem uresničuje - če le samo to iščem in hočem.

Ugotovila sem, da imam svojo vrednost že s tem, da obstajam, da sem tu in sedaj. Vse drugo ni tako pomembno.

Še vedno pa se bojim zobozdravnika.

Matejka Fajdiga
prof. likovne umetnosti

Ideali in sanje? Resničnost in sanje?

Če si priznamo ali ne - ti pojmi so tesno povezani. Prepletajo se med seboj in se dopolnjujejo.

Brez sanj ne bi bilo Človeka. Sanjamo mali in veliki, revni in bogati, realisti in sanjači ... Sanjamo posamezniki, narodi in celotno človeštvo ...

Brez sanj tudi stvarnosti ne bi bilo. Sanje ustvarjajo gradove v oblakih, a tudi gradove na zemlji.

Zase lahko rečem, da so bile moje sanje stvarne. Redkokdaj so prešle tisto mejo, ko ne bi mogle biti uresničljive.

V vaših letih sem si želela potovati, okusiti svet - in sem potovala. Gnala me je radovednost. Imela sem srečo, da sem povsod navezala stike z ljudmi, ki so mi bili po duši

sorodni, in sem se od njih veliko naučila. Vendar v tujini ne bi živela, zato sem se vedno rada vračala.

Študij jezikov je bil logična posledica mojih mladostnih iskanj.

Želela sem si poklic, ki ne bi bil enoličen, v katerem bi vsak dan prihajala v stik z ljudmi - ta želja se mi je uresničila.

Želela sem si družino, zdrave otroke in - hvala Bogu!, to dvojje imam!

In kaj se mi ni uresničilo? Mogoče to, da bi imela več časa zase - za branje, za stapljanje z naravo, za spletnje tesnejših vezi z ljudmi, ki jih imam rada ...

Vem, da mora svoje življenje vsak preživeti sam. Izkušnje drugih so pač izkušnje drugih. Vsak izmed vas bo že neštetokrat preizkušeno preizkusil še sam. Marsikdo bo tudi zašel. Vse to je naravno. *Če nikoli ne zaideš, nemara sploh ne veš, da si na pravi poti*, pravi nekje Kosmač.

Še to vam bi rekla: Postavite si take cilje, ki so za vsakogar izmed vas dosegljivi. Tako se boste izognili razočaranjem. Če pa boste imeli tudi kanček sreče - ta je v življenju nujno potrebna, boste dosegli tudi tisto, o čemer danes še sanjate ne.

To pa že veste: Samo na srečo se ne moremo zanašati. Da doživimo tisto pravo srečo v življenju, se moramo marsičemu odpovedati, moramo se žrtvovati in početi tudi stvari, ki nam morda niso všeč.

Sonja Černigoj
prof. italijanskega jezika

Ko so me dijaki prosili, naj jim napišem nekaj o (ne)uresničitvi svojih mladostniških ciljev, oziroma o tem, kakšni so bili moji pogledi na prihodnost, kako sem si predstavljal življenje, kaj vse me še čaka, kaj hočem narediti iz svojega življenja, se mi je naloga v začetku zdela zelo lahka. Vendar pa vse bolj, ko sem se spravljal k pisanju, težje je postajalo. Znašel sem se v situaciji, ko preprosto nisem vedel, ali se teh trenutkov sploh še spominjam. Zakaj? Zato, ker smo generacija, ki je živela v nekih čudnih časih, ko tvoja prihodnost ni bila odvisna od tebe, predvsem pa zato, ker se že nekaj let ukvarjamo samo z današnjim dnem in mogoče še z jutrišnjim. Dlje ne vidiš, ker nenehno nekam hitiš, delaš, ker hočeš komu pomagati in ti nenehno zmanjkuje časa ...

Pa vendar, če dobro premislim, imel sem cilje. Mogoče sem le manj razmišljal o tem, kakšno bo življenje v prihodnosti. Zelo dobro se spomnim, bilo je že v osnovnošolskih časih, ko sva se s prijateljem pogovarjala o družini. Oba sva bila mnenja, da bi bilo lepo, če bi imela dobre, pridne žene, po dva otroka in hišo. Iz časov osnovne šole sem si tudi želel postati učitelj športne vzgoje, oziroma učitelj fizikulture, kot smo rekli takrat. No, to se mi je uresničilo. Naslednje, kar se spomnim, je povezano že s športom, kjer sem želel doseči kot smučarski skakalec dobre rezultate. To je bilo v času srednje tehniške šole, rudarske smeri. Takrat sem veliko razmišljal, bral, hodil na predavanja in se nasploh zanimal za vsesplošen napredek, še zlasti me je zanimalo osvajanje vesolja. Večkrat sem razmišljal o odkrivanju tujih planetov, o odkrivanju življenja nekje v globini vesolja. In to, kar odkrivajo danes, se mi zdi, da gre kar nekam prepočasi ...

Vsekakor pa si nismo predstavljali življenja brez Jugoslavije in to nas je kar nekam presenetilo in to na nek lep način. Naenkrat smo spet začeli verjeti, po vseh socialnih in političnih krizah, v nekaj nemogočega. To je prineslo novo strast v življenje, kjer se porajajo spet novi cilji in napor, za katere se splača živeti in delati. Nismo še rekli zadnje besede ...

Daniilo Pudžar
prof. športne vzgoje

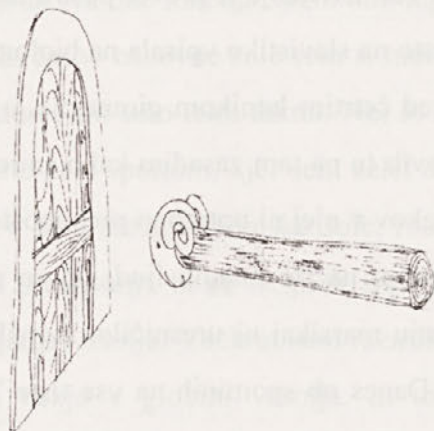
Razmišljanje o tem, kaj se mi je v dosedanjem življenju uresničilo in kaj ne, me nehote popelje v jutro po opravljeni diplomi. Mislim, da se bom vedno spominjala občutka nenavadne in čudne tesnobe, ki je še danes ne znam popolnoma pojasniti. Bila sem zadovoljna, olajšana in končno osvobodjena vseh tistih knjig, ki so dolge mesece taborile na moji pisalni mizi, rešena meglene Ljubljane in njenih neznosno zoprnih brozgastih zimskih ulic. In vendar so se skozi meglo risale tudi podobe čudovitih jesenskih sprehodov po stari Ljubljani, skozi so pronicali obrazi mojih prijateljic in prijateljev, in že takrat sem vedela, da sem z diplomo mnogo dosegla, pa tudi mnogo izgubila. Takrat sem prvič občutila, da absolutnega cilja ni, da so samo želje, ki se nam uresničijo ali pa tudi ne, nadomestijo pa jih nove želje, ki z gotovostjo zradirajo vse prejšnje. Vem, da je bil glavni cilj mojih osemnajstih let uspešno končati fakulteto in mojih štiriindvajsetih dobiti dobro službo. Mož in otroka, ki so na vlak mojega življenja vstopili tako rekoč brez plačanih vozovnic, so bili takrat zares nepričakovan dodatek, danes pa, ko sta sicer tudi prva cilja

dosežena, prav zaradi svoje družine vem, da je moje življenje zrežiralo dober film, čeprav se ni držalo scenarija. Da, spominjam se tesnobe podiplomskega jutra, a je že dolgo ne živim več. Življenje je preveč pestro zanjo. Včasih si sicer res mislim, kako bi bilo, če bi se namesto na slavistiko vpisala na biologijo ali gozdarstvo, o čemer sem resno razmišljala še tik pred četrtem letnikom gimnazije, a se s tem zares ne obremenjujem več. Namesto po gozdovih tu pa tam zasadim kako smrečico v šolsko redovalnico in sem strašno vesela, če golosekov v njej ni potrebno prepogosto pogozdovati. Prav dobro se namreč zavedam, da s tem rušim načrte mladih ljudi, ki so prav tako kot jaz, željni uspehov. Tudi meni se v življenju marsikaj ni uresničilo, marsikdaj je bilo življenje velika luknja, ki me je srkala vase. Danes ob spominih na vse tiste "nerešljive" probleme, zaradi katerih je bil cel svet umazan in grd, zamahnem z roko, ker vem, da je življenje kljub temu lepo. Vem pa tudi, da je zmes optimizma, upanja in truda najboljši recept za vse tisto, kar bi v njem radi dosegli.

Bojana Kompara
prof. slovenskega jezika

Kaj vam ponuja prihodnost?

OVEN: V novo poslovno leto boste zakoračili pod močnim vplivom vam prijaznega Sonca, ki se bo poleti - zaradi vse večjih ozonskih lukenj - še okrepil. Uran in Pluton v vašem znamenju vam napovedujeta bleščeče uspehe pri trgovanju z jedrskim orožjem, ki pa vam zna - dolgoročno gledano -

povzročiti kar omembe vredne zdravstvene težave. V ljubezni vas bo ovirala neugodna rotacija Saturnovih obročev - in pa vaša prirojena trmoglavost - vse dokler vas ne bo sredi julija usodno pičila vroča škorpionka.

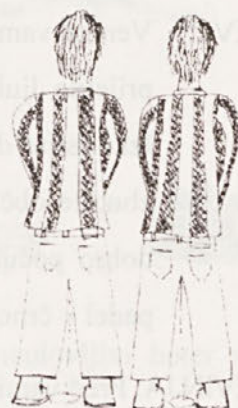
OVCA: Luna v trigonu z Melmakom vam bo februarja razkrila skrivnost, ki bo preobrnila vaše poslovno življenje. Merkur, ki bo zgodaj spomladi stopil v opozicijo z Združeno listo, vam bo lahko med procesijo skozi enaindvajseto Neptunovo hišo povzročil neprijetne mravljince v parkljih (beri: stopalih). Bodite previdni, ko stopate v ljubezensko razmerje s temperamentnim rakom. Zna se zgoditi, da vas bo hotel - pod vplivom nagajive Venere - že na prvem zmenku do golega ostriči.

BIK: Z vašo živalsko energijo in Andromedo v zenitu boste v prvi polovici leta brez konkurence pri uvozu ruskega premoga, banan in belega blaga (štedilnikov in pralnih strojev namreč). V pozni pomladi vam lahko neugodna konfiguracija Sončevih paralaks povzroči rahle bolečine med rogi, ki pa jih bo zlahka odpravil navaden aspirin. Vaša dvojčica vas bo z milim glasom poskušala prepričati o svoji zvestobi, vendar ne bodite to, kar ste, da bi ji verjeli. Raje se ozrite po avanturah v vodnem sektorju (ribe, rakovice).

KRAVA: Leto vam bo potekalo brez posebnosti do aprila, ko bo padec meteorita na Južni Križ do take mere razburkal vaše čustveno življenje, da se boste spustili v divjo in nekontrolirano pustolovščino z mišičastim, modrookim vodnarjem. Nad vašim zdravjem bo bdel zvesti Veliki pes, vendar se bosta mimo njega izmuznila dva zlobna virusa ebole in vam rahlo zagrenila poletne počitnice. Poslovni uspehi

bodo spremenljivi in močno odvisni od kotacije Saturnovih lun na marsovski borzi.

DVOJČEK: Vašo razdvojenost med strastno levinjo in romantično devico bo maja uspešno razrešila mimoidoča rdečedlaka koza, ki vas bo nežno zabavala še celo poletje in jesen. Zdravstveno stanje, ki bo na začetku leta pod negativnim vplivom okvare na ruski vesoljski postaji Mir, se bo po pomladnem ekvinokciju vidno izboljšalo, po poletnem solsticiju pa boste doživeli pravi razcvet. Plutonov mrk bo policiji zatemnil oči in posli bodo cveteli kot še nikoli.

DVOJČICA: Čredo bikcev, ovnov in kozorogov, ki ti bo krajšala pomladne dni, bo v juliju - ne brez Luninega posredovanja - en sam nasmejan, plavolas strelec, ki bo usodno zadel vaše srce nekje pod rakovim poldnevnikom. Poletje bodo obvladovala tebi prijazna zemeljska znamenja in na vesoljsko energijo boš ušla tako rekoč po sintesajzerskem ključu. Vendar ti lahko jeseni nagajivi NLP v Saturnovi orbiti povzroči resne zdravstvene težave v obliki aken in mastne kože na podplatih. Posli: B.P.

RAK: Če hočete kaj spremeniti v svojem življenjskem stilu, storite to zdaj. Spomladi bo vesoljska sonda Voyager vstopila v območje somraka in za vse vas se bo začelo viharo poletje polno možnih čustvenih preobratov, ki jih bo še podkrepil nič hudega sluteči Mars v aspektu z Bojanino supernovo. Septembra bo za sklepanje poslov primeren le vsak neparni dan, za oktober pa vam sploh priporočam, da uporabljate kar asteški koledar. Na vaš revmatizem bo blažilno vplival Uran v levem Luninem vozlu.

RAKOVICA: Zvezde so vam naklonjene! Dovolj ste korakali vstran, zdaj vas nič (razen Kasiopije v verteksu) na more ustaviti v vašem zmagovitem pohodu naprej novim zmagam naproti. Potem ko vam bo uspelo prodreti v računalniški sistem ameriške vojske, boste spomladi že znali sprožiti manjšo jedrsko vojno. Najugodnejši trenutek za to bo 4. julij, ko bo Mars v nonagonu z ribami. O

posledicah za vaše zdravje zvezde molčijo. Pozor: Poletna neprevidnost v ljubezni lahko vodi v jesenske komplikacije pri nosečnosti.

LEV: Venera vam bo s pomočjo Urana in treh telekomunikacijskih satelitov pripravila prijetno ljubezensko presenečenje, ki vam bo krajšalo tople pomladanske dni. Izkoristite devico v paralelu z Marsom in s svojim pridnim in uspešnim delom zbudite občudovanje pri podrejenih - nadrejenih pa tako nimate. Za zdravje in dobro počutje zna biti nevaren september, ko bo vaš ascendent Mali medved padel v črno luknjo ČIČ - 729X. Vaš srečni dan bo 31. februar.

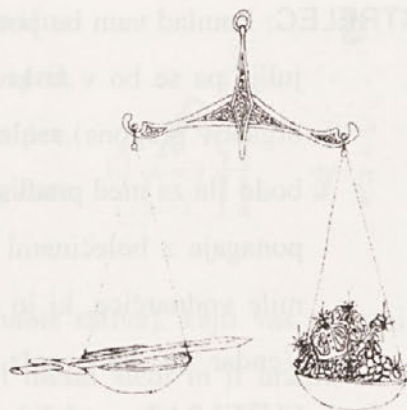
LEVINJA: Pred vami je nedvomno zelo burno in razgibano leto, saj so se proti vam zarotili Merkur, Luna in Uran in prisegli, da vam bodo s svojimi zdravstvenimi perturbacijami (ne, ljubi cenzor, beseda ne pomeni nič perverznega - to je preprosto "motnja") zagrenili vse mesece med marcem in oktobrom. Proti temu trojnemu paktu se bosta na vaši strani bojevala Jupiter in Neptun. Opažam pa pri vas zanimivo prekrivanje ljubezenskega in poslovnega sektorja, kar pa že ni več predmet obravnave klasične astrologije.

DEVIČNIK: Na poslovnem področju ne bo večjih sprememb. Predstojniki bodo sicer (na Merkurjev namig) opazili vaš trud, napredovali pa v tem času ne boste. Space Shuttle v septilu s Pudgar-Černigojevim kvazarjem vam bo vrnil izgubljeno samozavest, vendar vam lahko prazna pločevinka Coca-Cole na Luni povzroči rahlo zbadanje okrog jeter. Nagajivi Amor vas bo usodno zadel novembra in sicer bo po tisti neprijetni izkušnji z nezvesto škorpionko vaše srce omehčala ljubka strelka.

DEVICA: Kljub prirojeni sramežljivosti boste pogosto v družbi novih in zanimivih ljudi, saj ste zaradi blage sinhronitete med strelcem in Venero v vašem kardinalnem znamenju simpatični in lepi (kot lotosov cvet). Zdravje vam bo odlično služilo, saj bo na vas sijal vrli Neptun z okna tretje ribje hiše (oz. akvarija) vendar vam lahko disharmonični kvadrati med Saturnovim azimutom in ekliptikami planetoidov zamešajo sledi pri pomembnih julijskih poslovnih odločitvah. Veliki medved v separaciji z Uranom vam za poletje obeta mnogo debelih in kosmatih dogodivščin.

TEHTALEC: Bravo, ti si heroj! Vse leto boš dominiral

nad nebom in vsa druga znamenja se ti bodo klanjala in ti prinašala darove - in le zaradi svojega uravnovešenega čuta za pravičnost jim ne boš posekal glav. Poleg tega se bo tvoja mična in zdrava postava v pomladnem soncu še razcvetela in zaoblila, tako da bodo deklice plesale okrog tebe kot baletke. Saj si vendarle vladar vseh zvezd, prvi svečenik vesolja in legendarni neulovljivi boter vse nebesne mafije. Korajža velja!

TEHTNICA: Mar vam je šarmanтни ribak res tako zmedel glavo, da ne opazite niti Plutona v sizigiju z ozvezdjem Zajca, ki vas spodbuja k pogumnim poslovnim podvigom? Vendar pozor: Za važne odločitve so primerni le tisti parni dnevi v mesecu, ki so večkratnik nesodih praštevil, kar pa lahko sami izračunate po Pregeljčevem algoritmu, ki so ga uporabljali že babilonski astrologi. Poleti se nikar ne vznemirjajte zaradi občasnega votlega bobnenja v glavi - gre le za zapoznel povratni odmev velikega poka, s katerim se je začelo vesolje.

ŠKORPIJON: Delo vam bo šlo izvrstno, tudi zaradi novega kompleta vlomilskega orodja, ki vam ga bo pod vplivom Plutona v apogeju podarila starejša oseba. Previdni morate biti, da vas ob Luninem ščipu pri delu ne opazi kak mimoidoči občan. Oktobra, ko bo vodnar v središčni točki Albrehtove galaksije, vam grozi manjši čir na možganih in srčni karies, zato vam že zdaj priporočam pogovor z zdravnikom. Seksualno tehtnico bodo vzburili vaši dolgi prsti (ki vam že v poklicnem življenju prinašajo uspehe) in veselo se bosta zazibala v novo zimo.

ŠKORPIJONKA: Vaš končni dispozitor Merkur bo s pomočjo preračunljive Lune stopil v perihelij, kar se bo krepko odražalo na delovanju vaših ledvic, trebušne slinavke in velikih možganov. Poslovni sektor vam bo jeseni popolnoma obvladoval stacionarni veliki voz, torej si lahko obetate uspešno prilastninjenje kamiona, cisterne ali celo buldožerja. V ljubezni vas bo - voden od nevidnih Venerinih niti - popolnoma očaral stasit lev, ki vam bo - čisto mimogrede - še nezanemarljivo pripomogel k službenemu napredovanju. Izkoristite december!

STRELEC: Pomlad vam bo potekala v zanosu Jupitrove elevacije in Sončeve elongacije, julija pa se bo v ta krožni promet vključila še neprevidna Luna, ki zna (preko organov pregona) rahlo zmešati vaše uspešne kupčije z eksplozivnimi telesi (ta bodo šla za med predvsem okrog 1. maja). Merkur v eksilu pri Veneri vam lahko ponagaja z bolečinami v spodnjem delu hrbta, isti efekt pa bo imela brca vaše mile vodnarčice, ki jo bo popihala z neumnim, vendar mišičastim devičnikom. Vendar le brez solz: Sredi avgusta boste na lovu s pomočjo zvestega EUTELSAT-a zadeli kapitalno kravo.

STRELKA: Vaš kadent Mars, ki se bo aprila iz nerazložljivih razlogov motovilil okrog prve devičine hiše, vas lahko oskrbi z bolečimi krči v mečih. Pomagalo bo ukvarjanje s kakim športom - predlagam tenis na rolerjih. Raketa Ariane v Vodičarjevi galaksiji bo prikrla sumljive aberacije v vašem računovodskem delu in cvenki bodo kar leteli na kup. Kar se ljubezenskega življenja tiče, pa le opozorilo: Vzoredno jahanje na kozorogu in biku je res vznemirljivo, toda vse prerado se konča s spiralnim zlomom nog, da grdih žuljev na vašem nežnem sedalu niti ne omenjamo.

KOZOROG: Še vedno si rahlo neuravnovešen po prijetnem jesenskem guganju na plavalasi tehtnici, kar se bo krepko poznalo pri prvih pomladanskih izzivih. Napačne odločitve bo nekoliko omilil dobrohotni Jupiter, ki bo poleti kraljeval v inkonjunkciji z Orionom. Na zdravstvenem področju vam lahko zlobni planetoidi zakuhajo kakšno manjšo februarsko gripo. Kar se ljubezni tiče, so letos v modi strelke in rakovice, gorje pa vam, če vas prijatelji vidijo v spremstvu levinje ali ovce.

KOZA: Vohunski satelit neznanega porekla v aspektu s Severnico vam ne bo pustil mirno spati tja do pomladi, ko bodo Jupitrove lune stopile v pentagon z Merkurjem in vam prinesle olajšanje na zdravstvenem področju. Kokainska letina bo - hvala Uranu - obilna, zato se vam jeseni obetajo veliki in donosni posli. Energični in eksplozivni strelec vas bo prijetno presenečal skozi celo poletje, če pa bo prehitro hotel preveč, mu le pokažite (ali še bolje - nataknite) roge.

VODNAR: V poslovnem sektorju vam bo šlo vse kot po margarini, saj bo na vaši strani mogočni Neptun v bikvintilu z vašim descendantom Merkurjem. Žal pa boste imeli Venero celo poletje in jesen v polsekstilu (kot 30°) z muhasto Plutonovo

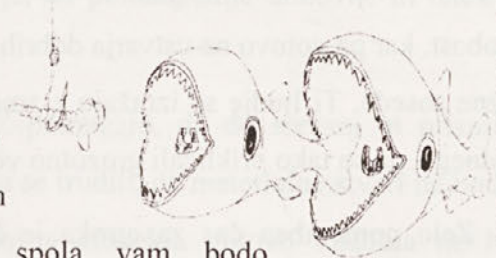
luno, torej si lahko v ljubezni obetate le polovične uspehe. Za vaše zdravje bo izjemno nevaren 1. april, ko bo na Rimski cesti veliki voz povozil Malega psa, zato vam priporočam, da se na ta dan izogibate prometu ali - še bolje - ostanete kar doma.

VODNARKA: Posli vam bodo cveteli kot konoplja (*canabis sativa*), kajti vaš zaveznik Mars bo v ikozaedru s Cerero in Vesto policiji mešal sledi in ji branil, da bi populila vaš težko vzgojeni pridelek. V avgustu, ko bo Červ-Anželov komet presekala Sončevo tirnico, si lahko obetate nekaj zdravju škodljivih fizičnih obračunov. V ljubezni vam bodo v duhu Jupitrove tranzicije skozi središčno točko zodiaka naklonjeni predvsem ovni in kozorogi, zato vam v poletnih počitnicah priporočam daljši izlet v gore.

RIBAK: Tečni poslanec v parlamentu, ki vam bo spomladi zmetal nemalo polen pod noge, se bo julija zmehčal pod blagodejnim vplivom Sonca v afeliju in pa vašega čarobnega mazila v nemški valuti. Vaše čvrsto zdravje in športni videz bo kazila le luskasta in sluzasta koža, ki pa je žal genetsko pogojena pri vseh ribah. Pri iskanju avantur v dvoje vam lahko ponagaja element zraka, zato vam priporočam, da ne rinete po družico na kopno. Omejite se raje na nežne vodnarke, neugnane rakovice in gladke ribice.

RIBA: Oprite se na pleča svojega zaveznika Marsa in na zahtevnih evropskih tržiščih pometite s konkurenco. Pri tem vam bo še dodatno pomagala vaša spolzka in izmuzljiva narava. Od nasprotnega spola vam bodo naklonjena predvsem rogata znamenja 1. dekade 3. razreda o-jevske deklinacije. Pomladansko utrujenost lahko zlahka odpravite z osemnajstletnim, plavookim, rjavolasim, slabo obritim in očala nosečim tehtalcem, ki pa ga morate jemati vsaj trikrat dnevno (pravzaprav bi to veljalo za vsa ženska znamenja).

Horoskop našega vedeževalca Martina Valiča

Odvisnost

Mladi smo up sveta, smo prihodnost. Vendar pa smo glede te marsikdaj zaskrbljeni. Veliko mladih v vseh pogledih propada. Izmika se temu svetu in prihodnosti z bežanjem v omamo. Ta problem je močno prisoten tudi pri nas na Goriškem, zato je župnik pripravil katehezo za starše o zasvojenosti. Povabil je gospoda Miho Kramlija, župnika na slovenski obali, da bi nam kaj povedal o tej pereči problematiki.

G. Miha Kramli trdi, da je vzrok, zaradi katerega mladi bežijo v raznovrstne omame, predvsem ne-srečanje s soljudmi. Življenje brez odnosov pripelje v ne-srečo. Na drugi strani pa srečanje prinaša srečo. V dokaz za resničnost te trditve je navedel primer: Sin je bil že štiri leta na heroinu. Delal je z materjo v isti pisarni, tudi poleti nosil dolge puloverje, pa mati v isti sobi, v istem domu, pri isti mizi vsa štiri leta ni opazila sinove odvisnosti. Zaradi ne-srečanja, nezanimanja za drugega in ne-odnosov. Ko pa je prišlo do odločitve o zdravljenju, ta mati ni bila sposobna postaviti sina pred vrata, ga pognati z doma, saj je to edina rešitev pred propadom cele družine. Za zasvojenca, ki je že tako globoko, skoraj ni pomoči, tistemu, ki je še na začetku, pa je ozdravljenje zagotovljeno le s strokovno pomočjo. Predavatelj je poudaril predvsem preventivo, prizadevanje, da do zasvojenosti ne pride.

V družini si prizadevajmo za besedno higieno. S preklinjanjem in grdim govorjenjem kličemo nadse in nad soljudi prekletstvo, z nasilnim nastopom spodbujamo nasilje in grobost, kar pa gotovo ne ustvarja dobrih družinskih odnosov. Za primer si lahko ogledamo južne sosede. Ti ljudje se izražajo z zmerljivkami. Preklinjajo mater, sestro, očeta ... Nič čudnega, da so tako priklicali grozotno vojno.

Zelo pomemben čas za otroka je čas nosečnosti in prvih let. Otrok že v trebuhu navezuje stike z materjo. Odnos, ki ga ima do njega in vse, kar doživlja, čuti preko nje tudi on. Ko otrok v maternici da prst v usta, »požira« te informacije in te ga že takrat oblikujejo. Otrok, ki ga mati odklanja, se nikoli ne bo čutil sprejetega v svetu in bo do ljudi nezaupljiv. Prav tako ni prav, da majhnemu otroku veliko prepovedujemo, saj vemo, da je prav prepovedano najbolj zanimivo. Če mladoletnemu radovednežu popolnoma prepovemo stikati in jemati posodo iz kuhinjskih omar, bomo tako v njem zatrli podjetnost. Ta otrok si tudi kot mladostnik in tudi kot odrasla osebnost ne bo upal tvegati, ne bo radoveden, ne bo iskal, ne poskušal karkoli novega, neznanega.

G. Kramli je opozoril na nove vrste odvisnosti v zadnjem času, ki so še hujše kot mamila in tudi veliko težje ozdravljive. Odvisnost od glasbe in računalnika. Že od malega je potrebno otroka naučiti, da poskuša vse zavreti. Tu velja omeniti tudi disko. Prav je in potrebno, da se mladostnik zabava in sprosti, vendar pa ne pozno v noč. Ena taka divja noč ga za več dni spravi s tira. Utrujenost in neprespanost pa vplivata tudi na učenje in šolske uspehe. Svetlobni efekti in hrup povzročajo, da okolice ne zaznavamo tako, kot bi jo zaznavali v normalnih okoliščinah. In če se je treba še odpeljati z avtomobilom ali kolesom proti domu, se kmalu zgodi nesreča. Ovinek se je zazdel malo bolj blag, kot je dejansko bil.

Otroci po cele dneve prebijejo pred računalniki. Pred tem strojem je človek pasiven, predmet stori vse namesto njega. Nekdo pa, ki na primer piše sestavek na roko in mu ne steče, se razjezi sam nase, mora vse to premagati in pisati naprej, če hoče zeleno dokončati. Pri tipkanju pritisneš le dve tipki več in napako popraviš, brez truda, ostaneš nedejaven. Sčasoma čustveno otopiš in duhovno nazaduješ. Računalnik pa slabo vpliva tudi na telo. Z raziskavami so ugotovili, da vsak peti zakonski par, ki službeno osem ur dnevno dela za računalnikom, postane neploden in spolno neaktiven. Računalnik pobere vse želje po kakršnem koli gibanju, aktivnosti. Odnosi med zakoncema se postopoma ohladijo. Enako deluje na otroke in mladostnike. Ne znajo več navezovati in ohranjati stikov s sočlovekom. Seveda je ta pridobitev današnje družbe zelo pomembna in nepogrešljiva. Naloga ljudi, ki delajo z njim, pa je, da pomanjkanje duhovne in telesne aktivnosti nadomestijo v svojem prostem času.

Vsi dejavniki, ki bi jih lahko našteali še več, pomagajo, da do srečanj in pristnih povezav med ljudmi ne pride. Če bomo poskrbeli in se trudili, da materialne stvari ne bodo prekinile bistveno pomembnejših duhovnih teženj v človeku, gotovo mladina ne bo zasvojena, ampak zdrava. S tem je prihodnost zagotovljena.

Po predavanju g. Kramlija povzela

Katarina Baša

Umetnost nedoumetega

Povej mi, kaj počnem tukaj? Sem mar nekoč nekje zgrešila in zašla?

Odgovôri, gora! Kako, da ne morejo čutiti miru in veselja, ko prihajajo in odhajajo od tu? Kako lepo je tukaj, kjer se duša odpočije, kjer telo ponikne med dehteče cvetje, v naročje te tihe tolažbe. Boža me veter; odsev neba v mojih očeh in duša človeka, ki me ima rad, mi razodevata, da si tu. Čutim Te. Tukaj in zdaj, bolj kot kdajkoli poprej,

Oče. Kako rada bi, da bi tudi oni razumeli. Kako rada bi jim povedala. Pa saj ne bi poslušali, saj si ne bi dovolili razumeti, da to, da si "nekdo", ni in ne more biti vse. Kdo sploh je nekdo? Kako naj to vedo, če mislijo, da lahko vse izmerijo. Čudna so njihova merila, prazne in votle so - njihove sanje. Zakaj, le zakaj, čemu, bi morale postati tudi moje?!

Samo Ti in on razumeta. Ti, ker si to ustvaril, in on, ki si mu dal to spoznati. Dar je to, vem. Hvala. Čudovito je čutiti brezčasnost, pa čeprav samo takrat, ko nisem del njih. Vem, ko me silijo delati vse tiste "pametne", "nujne" in "resne" stvari, me preizkušaš. To je moja možnost, priložnost, da postanem večja. Ti veš, da je težko. Zato si mi tudi dal na pot njega, da mi je opora, da mi daje smisel. Včasih se sprašujem. Tudi moja prisotnost pomaga? Mu znam vračati vso skrb in dobroto z enako ljubeznijo? Ti to veš. Verjamem Ti, da je najina pot držala navkreber, da se začne in konča v Tebi. Razumeva to. Čutiva to. Veš, da poskuša to deliti z njimi.

Zdaj, ko sem tu, razumem. Ko gledam majcene pike v daljavi - odsev ponosne sodobne civilizacije, jih pomilujem. Obžalujem njihove zgubljene poglede, nebrzdane strasti, namišljeno mogočnost, napihnjeno vseznalost ... Sonce pa kar sije nanje, trave kar dehtijo zanje, Ti še kar čakaš nanje.

Vem, nevredna sem vsega, kar imam. A zgubljene duše tam spodaj pljuvajo na resnico, pišejo grafite na zidove svojih duš, ki so se nekdam svetili v čisti belini.

Takrat, ko si nam dal živeti, smo imeli vse. Pred svojo smrtjo pa zdaj pobirajo črepinje svojih razbitih posod, v skrajni stiski lepijo in čistijo svoje zatirane sanje - svojo dušo so prodali zanje - tisti, ki so na vrsti.

Ko bom na vrsti, bom mar taka? Želela bi biti drugačna, a drugačnost je zastarela, ni več v rabi, za drugačne tu ni prostora. Drugačni so nori, njihova predstava o svetu je halucinacija človeka, ki je spet pristal tam - na robu umazanega predmestja, sam in nemočen v družbi rožic in slončkov in pisanih barv. Kaj pravijo? Nič hudega - tip je pač moderen in zna uživati življenje. Kaj drugega bi sploh lahko še počel?!

Svet ni lep, pravijo. Umazan je, pokvarjen. Vsi to vedo. Le kdo ga je naredil takšnega? Skomignejo z rameni in pokažejo nekam gor, v nebo.

O, ne. Nisi ga Ti naredil takšnega. Bil je naš list papirja, ki bi lahko postal umetnina za steklom galerije, ali pa romal na deponijo.

Stojim tu gori, z licem prislonežnim ob hladno steno skale. Spet teče ura. Spet je tu zavest, da se moram vrniti tja dol, v čas. Da se moram usesti k zvezku iz recikliranega papirja.

IRONIČNO, KAJNE, DA PIŠEM NA SVOJO PRILOŽNOST?

Ingrid Kovšca

Brez naslova

Kot vsak dan sem tudi danes sesal črne preproge na hodničku med pilotsko kabino in izhodnimi stopnicami. Ura je kazala poldne, bila je nedelja. Pomislil sem na pommes frites in zrezek, ki so me čakali v menzi; nič posebnega. Začutil sem pomanjkanje. Spomnil sem se na mamo, ki je tedaj verjetno pripravljala govejo juho in pečenko. Ob tej misli mi je ura zastala. Tako sem deset minut ždel pri miru, dokler se ni oglasila sirena, ki je oznanjala kosilo. Tistega dne je zavijala na drugačen način. Nisem se vznemirjal. Mirno sem odkorakal proti jedilnici, odprl vrata in zagledal vrvež ljudi. Na njihovih obrazih sem jasno razbral preplah, čeprav je vsak izmed njih skušal to prikriti. Zmeda je bila popolna. Oficirji in poveljniki so skušali zbegane pilote pomiriti. Takrat me je nekdo prijel za roko in me odvedel ven, proti hangarjem. Bil je moj kopilot, resen, ni se smejal kot ponavadi. Nekaj je bilo narobe. Še danes se mi zdi čudno, kako sem lahko ostal tako miren. Verjetno se tisti trenutek niti nisem zavedal, kolikšna je nevarnost, ki preti celemu svetu. Vse sem si razlagal, kot da je vse skupaj le vaja. Že ob vstopu v letalo me je presenetila rdeča, utripajoča lučka, na kateri je pisalo: NUCLEAR WARHEAD APPROACHING (Bližanje

rakete z atomskim nabojem). Letalo je povezano s centralnim radarjem, tako da sem o vsem obveščen. Vklupil sem vse digitalne sisteme. Navigacijski računalnik mi je javil, da je vse operativno. Pogledal sem na GPS (satelitski zemljevid sveta) in videl trideset čezoceanskih izstrelkov, vsakega s svojim ciljem. Vsak je letel proti določenemu centru NATA. Še devetintrideset minut do katastrofe. Na zaslonu so se pojavili cilji teh izstrelkov:

- Aviano, Italia 12 min to impact
- Bruxelles, Belgium 15 min to impact
- Washington, USA 25 min to impact
- .
- .
- .
- Cerklje, Slovenija 00 min to impact

Pri psihologiji smo se učili, kako naj se pomirimo v takih trenutkih. Mislim pa, da sem bil miren zaradi šoka.

Vzletel sem. V zraku se je začela kriza. Ob misli, da bo do večera ves svet puščava, brez ljudi in zelenja, sta me popadla bes in žalost. Šele takrat sem se zavedel, da je v trupu mojega letala nameščenih osem AGM-63 (atomskih) bomb. Ponovno sem se ozrl na GPS in pregledal pot s cilji, ki so nam bili zastavljeni: Petrograd, Moskva, Bajkonur ... "Komaj čakam, da vrnem udarec," sem pomislil. Vklupil sem avtomatskega pilota, saj nisem bil več zmožen pilotirati. Bes in želja po uničenju sta mi preplavila misli. Od silnega razburjenja sem se tresel po celem telesu. Pogledal sem kopilota in videl, kako mu je med pripravljanjem bomb stekla solza po licu. Zaprl sem oči. Zagledal sem napis, z ognjenimi črkami vtisnjen v moji glavi:

CERKLJE, (SLO) 00 MIN TO IMPACT. Pomislil sem na agonijo, ki so jo v tistem trenutku doživljali ljudje na Zemlji. Jaz pa na varnem v letalu B2 - SPIRIT. Elektronsko najbolj izpopolnjen in radarjem neviden bombnik na poti v Rusijo kot sejalec smrti. Moja naloga je bila le ta, da pritisnem rdeči gumb - RELEASE; v naslednjih petih minutah bi bilo več milijonov prebivalcev žrtev enega najbolj strašnih orožij, kar jih je človek kdajkoli ustvaril.

Letela sva že globoko nad ruskim ozemljem. Petrograd, naš prvi cilj, se je hitro bližal. Zvočni signal nas je tedaj opozoril na časovno območje dvajsetih sekund, med katerim bi morali odvreči prvo, petstokilotonsko atomsko bombo. Takrat se je boj med mojo dobro in slabo stranjo šele začel. Spustiti ali ne spustiti? Obstati ali izbrisati celotno človeštvo s sveta ... Počasi sem roko spustil na gumb in pogledal kopilota. Tudi na njegovem obrazu sem razbral bojazen. Tudi on ni bil prepričan, ali ravnava pravilno. Nekaj me je prešinilo kot blisk. Zaprl sem varnostni pokrovček nad gumbom. Izklopil sem vse sisteme za aktivacijo bomb ter preusmeril pot proti domu. Na zaslonu se je pojavil napis Mission canceled. Še nikoli v svojem življenju nisem bil svojega (ne-)dejanja tako vesel.

Tedaj sem spet zaslišal glas sirene. Sunkovito sem se odgrnil in planil pokonci. Kopilot se je smehljal kot ponavadi. Ugotovil sem, da so bile vse to le sanje. Sirena je napovedovala vajo. Oblekel sem se in odšel proti letalu. Bil sem vesel, ker sem vedel, da so atomske bombe Rusi in Američani izključili iz vojnega arzenala že davnega leta 2020.

Luka Budin

Pepel škrlatnih vrtnic

Le spomin je še ostal - in vonj po pomladi. Hrepenenje po zvestobi in dehtenje cvetja. Moč življenja, kdaj se boš vrnila?

Dobro še pomnim tiste dni; njih podoba mi živo vstaja pred očmi. Ko je še živelo upanje, ko gorá še ni prekrival sneg. Tedaj sem verjel, da se morda vrnem; da se vrnem kmalu.

Da nimam obstanka drugje, sem dejal. Da tujina ni moj dom. Nisem samo govoril, čutil sem to. Pa sem nekoč utrgal cvet. Tam, kjer mi pogled seže od morja do sivih orjakov, tam sem ga utrgal. In nesel sem ga s seboj - tako, za uteho, za spomin. Kot bi bil vedel, da se ne vrnem več.

Posušil se je, ta cvet. Ta drobna, mala vrtnica je ovenela. Njeno žametno škrlatno odevalo je izginilo. Sonce je izpilo vso roso z njenega cveta in steblo je porjavelo. Nisem je zavrgel, ne. In nagradila me je s svojim vonjem - vonjem po moji domovini. Sredi tujine. Z ljubeznijo do moje domovine.

Razmišljam, zdaj. Morda pa se vrnem ... Kmalu, kmalu na svidenje! Vrnem se, da!

Počival bom tam - med zalivi in slemenih, med vrhovi in valovi, pod snegom v globini
tišine - v puščavi svojega življenja.

Pepel škrlatnih vrtnic. Ko ga bo izpihal topli južni veter, se pokaže moj obraz. Moj
pravi in edini jaz.

Ingrid Kovšča

Splav

Bila sem mlada, razigrana,
radovedna, neugnana - brez zavor.
Dolge, rjave sem lase imela, zelene
oči, postava elitna, za fante pravišnja.

Ne vem, kar prišlo je in šlo,
oba zadovoljna - njegovo slovo.
Solza zavesti, da ne bom več to,
kar sem bila, mi zastrla je oko.
Kaj storila bi sedaj, da bila bi kot nekdaj?

Ubila sem ga, da bom srečna,
živela kakor prej, živela le zase
- mlada naprej.
Toda te sreče ni bilo več nazaj.

Neko noč me je poklical.
Prišel je dol in govoril z menoj.
Hudo bilo je, ko rekel je MATI!

Tako jaz ti pravim danes,
ne delaj tega, moli, čakaj,
čakaj.

Prepozno bo, ko nemi krik zaslišiš.
Rešiš več se ne pogleda,
otroka tvojega iz nebes.
Te gleda in te prosi:
Mati, zakaj ti doli in jaz tu gori?

Ne skrivaj solz več mati pred menoj,
razumem mati....

mati
mati
mati
mati
mati
mati
mati
mati

Marko Baša

Kdo neki sem?

Vprašanje zanimivo:

Kdo neki sem?

Mogoče pes napudran,
z vrvico okrog vratu,
morda ostudni močerad,
ki joče na dežju?!

Ali pa maček iz žaklja?

Naj vendar kdo odgovori.

Vprašanje res je zanimivo:

Kdo neki sem?

Morda pa lutka iz izložbe

nekoč je oživila,

v svet se obrnila,

srce tam pozabila ...

Morda pa roža sem

na grobu neke drage osebe.

Morda, morda, morda ...

Nihče mi ne odgovori.

Vprašanje pa, kot pravim,

res je zanimivo:

Kdo neki sem?

David Puc

Otroci, pomagajte svojim prijateljem

Kdaj zaužil si zadnjič
sladki sok mladosti?
To se pravi,
da začutil tiste si radosti,
ki otroški smeh jih nosi.

Pod mojim oknom
staro je dvorišče,
na katerem so otroci
uredili majhno si igrišče.

Ko jasno pomladansko sonce
mi na mizo sije,
vse večkrat
glasna igra
sredi dela me prekine.

Goreče čakam
teh trenutkov,
a žal jesen
prekmalu je prišla,
za njo še zima,
ki veselje mlado
s svojim mrazom
je v vaseh ugasnila.

Še vedno stopam
tja do okna,
čakajoč na smeh.
En vrisk otroka,
ki za vrabčkom teka,
bi me bolj ogrel
kot vroča krušna peč.

Ni več smeha,
ni več sanj,
ni življenja,
padam, kam?

Marko Baša

Otroci so naša sedanjost in prihodnost. Razveseljujejo nas in spominjajo na naše otroške dni, ko smo bili še neobremenjeni z življenjem. Če pa teh otrok ne bo več, kdo nas bo razveseljeval in nam vlival voljo do življenja? Kam bomo padli?

Miha Mežnar

Nočni privid

Ste že kdaj sanjali? Gotovo. Vsakdo sanja, najsi mu je to vseč ali ne. Proti jutru, ko spanec popusti in se naš miselni stroj ogreva, skačejo misli iz enega predala v drugega. Zaradi tega se pred našimi očmi začne vrteti film. Menim, da so sanje dobre za sprostitev. Sam imam v svojih sanjah vlogo nevidne ptice, ki leta nad polno dvorano poslušalcev, iz kota v kot. Kadarkoli se lahko spustiš k tlom, pogledaš kateremu v obraz ali v zapiske in spet splavaš pod strop. Takrat, ko je predavatelj spremenil naglas, sem se mu približal in pogledal v obraz. JOJ, saj to sem pravzaprav jaz. Kako sem sploh prišel sem, kaj delam tu?

Že eno leto sem zaposlen kot predavatelj na novogoriški univerzi. Poučujem moderno astronomijo in imam šeststo slušateljev. Že tako sloveč po vsem svetu, sem si s svojimi novimi teorijami o nastanku vesolja in potovanju skozi čas še više rangiral svoj ugled.

V resnici so vse to le sanje, vendar sem zaradi njih bolj navdušen in zagnan za svoj študij in življenje. Pomagajo mi pri načrtovanju in uresničevanju mojega cilja.

Kakšen je moj cilj?

Res je, da svojo prihodnost vidim najprej v študiju in za tem v podajanju svojega znanja drugim. Res je tudi, da si pri svojem delu želim biti uspešen, toda to je v grobem vse, kar lahko iz teh sanj razberemo. Trenutno še vedno sedim v četrtem letniku, vendar, če Bog da, se po uspešno opravljeni maturi vpišem na teologijo.

Svoj prvi korak k osamosvojitvi sem naredil že pri petnajstih letih, z zaključkom obvezne osemletke. Da me je že takrat vodila neka višja sila, ki danes daje smisel mojemu življenju, se kaže v točno začrtani poti do cilja, čeprav je včasih to le ozka trnova stezica

premagovanja in vztrajnega študija. V četrtem letniku se moramo učiti enajst predmetov, od katerih mi jih pet ni bilo nikoli všeč. Da vseeno nisem popolnoma izgubil veselja in zagnanosti, mi je pomagalo drugih pet predmetov, predvsem pa uspešno razvijanje nekaterih talentov, ki mi jih je naklonil Vsemogočni.

Vsa grenkoba dolgega študija, za katerega daruješ vso svojo mladost, se zakrije s takimi majhnimi radostmi. Zato ubogi tisti, ki tega še niso spoznali in se morajo skozi študijska leta "prebijati" brez vsakega zadovoljstva in zagona.

Tak način življenja nas čaka še vsaj nekaj let. O svoji preteklosti sem vam govoril na tak način zato, ker iz nje raste drevo prihodnosti, na katerem naj zraste sladek sadež - cilj vsega našega "zalivanja in obrezovanja".

In kaj bomo sanjali, ko bomo to dosegli?

Marko Baša

Metulj

It's amazing

With a blink of an eye you finally see the light.

(Aerosmith, Amazing)

Bilo je na neki prireditvi (čas, kraj in namen - izgubljeni v megli zgodovine). Deklica je bila približno mojih let ali nekoliko starejša, »nedeljsko« oblečena in rahlo debelušasta - in govorila je pred polno dvorano poslušalcev. Bil je to ganljiv in doživet govor o trpljenju in umiranju nesrečnih afriških otrok, ki jih trpinčijo lakota, bolezni in vojne. Meni, ki sem sedel med publiko in vljudno zehal, se je zdelo to jako čudno. Le kako ta punca tako dobro pozna usodo ubogih črnčkov, ko pa sama ne kaže prav nobenega znaka podhranjenosti ali malarije. Bil sem pač še zelo majhen.

Pozneje, ko so mi leta minevala, sem spoznal, da se ljudje dostikrat delamo strokovnjake za področja, o katerih pravzaprav nimamo pojma. Spoznal sem fanta, ki je do vijaka natančno poznal zgradbo formule 1, še preden je znal voziti moped. In podobnega »mojstra«, ki je znal razložiti pravila vseh športnih iger od pikada do jadralnih regat - pa vendar sem ga le redko zalotil pri kaki težji atletski disciplini, kot je hoja po stopnicah. Da

niti ne omenjam, kako smo bili v tretjem razredu osnovne šole vsi fantje mednarodno priznani in uveljavljeni ginekologi. Teta Puberteta pač.

Podobno vrsto »strokovnosti« smo imeli možnost opazovati v dneh po razpadu »bratske in edine« skupne države, ko so z južnih bojišč prihajala najbolj črna poročila. Ni je bilo prireditve, na kateri ne bi kdo vsaj omenil, »kakšne grozote preživljajo naši južni sosedge in kako srečni smo pravzaprav, ker smo se izognili tej moriji«. Hkrati pa smo tiste, ki so poznali tragično situacijo iz prve roke, nežno, a odločno odrinili v zbirne centre, da bi jih lahko ob prvem lepem vremenu zapakirali in poslali ven iz naše razvite, srednjeevropske, v divjem desetdnevnom boju osvobojene državnice, nazaj na »njihov« Balkan.

V pravo gnezdo strokovnjakov pa sem padel, ko mi je uspelo vpisati se na »aristokratsko« Škofijsko gimnazijo. Spoznal sem redovnika, ki mi je "držal" zanimivo predavanje o problematiki mamil, semeniščnika, ki mi je podrobno opisal, kako dekleta zabredejo v prostitucijo, in celo nekega duhovnika, ki je obvladal osnovne prijeme gospodarskega kriminala. Če bi sodil po njegovih podrejenih, bi si ljubega Boga predstavljal kot vrhovnega in vsemogočnega šefa mafije. No, nekoč med vsemi temi dogodki pa mi je (med brisanjem prahu s knjig na polici) prišel v roke Charrierov Metulj.

Knjiga namreč. Večina ljudi pozna samo film Metulj - prirejeno, skrajšano in dramatisirano (skratka brutalno iznakaženo) hollywoodsko verzijo lepe knjižne uspešnice. Filma torej ne velja gledati. Knjiga je boljša.

Prva stvar, ki zbode v oči, je pisateljevo izrazoslovje. Po tej strani je roman zelo primeren za tiste, ki bi radi izpopolnili svoj slovar psovka z nekaj francoskimi »vljudnostnimi« izrazi. Zaporniške pustolovščine je pač precej težko opisovati v slogu Dannyjevega dnevnika. *»Honni soit qui mal y pense!«*

Bralcu, ki bo prestal ta začetni šok, ne da bi odložil knjigo, gotovo ne bo žal. Zgodba sama po sebi je zelo preprosta: Pisatelja, ki ga prvič srečamo kot petindvajsetletnega mladeniča, po krivem obsodijo na dosmrtno prisilno delo. Na počasno, izmozgavajoče umiranje v »ljudožerski« južnoameriški kaznilnici. Toda mlademu Henriju ta scenarij očitno ni najbolj všeč - in pobegne. Ujamejo ga. In potem pobegne (ali poskuša pobegniti) še devetkrat. Svoboda, ki se ob vsakem poskusu zdi tako vabljivo blizu, se mu vedno znova izmakne kot Tantalovi sadeži. Cela zgodba, ki postaja podobna Cankarjevemu »teku

za vozom«, teče v zelo spremenljivem tempu. Za en dan na begu pisatelj popiše več papirja kot za leto dni v samici - življenju pač le delovanje daje polnost. Poleg tega svoj zaporopis preplete z nešteto vzporednimi usodami sotrpinov v velikem stroju pravice. Te nam s čudno mešanico srhljivega (o urarju izpod giljotine, o ubežniku, ki je utonil le nekaj metrov pred obljubljenim deželo, o otoku gobavcev) in ganljivega (o usmiljenih irapskih ribičih, o šepavcu, ki bi ga morali udarci ubiti, pa so ga ozdravili, o grofu, ki je šele v ječi postal pravi grof) odpirajo svet ljudi, na katere mi, vzorni občani, gledamo s strahoprezirom, ki jih je družba odpisala - pa vendar ljudi, ki se med seboj ne razlikujejo na črne in bele, bogate in revne, ali morda na ubijalce, tatove in zvodnike, temveč le na može in pozerje, ki cenijo prijateljstvo in ki so pripravljeni za svobodo tvegati tudi življenje.

In knjiga je - čeprav je ni napisal književnik, ampak vagabund - polna simbolov, prilik in metafor. Mar ni srečno indijansko pleme, ki ga je naš junak zapustil v želji po civilizaciji, prispodoba za izgubljeni raj? Če bi veleumni Sartre preživel le kakšen teden v zloglasni »rekluziji«, bi najbrž temeljito spremenil svoje mnenje, »da so pekel ljudje okrog tebe«. In ali niso Otoki Zveličanja, na katerih lahko odlično živiš, ne moreš pa z njih pobegniti, enkratna vzporednica življenju sodobnega človeka, ki živi v obilju materialnih dobrin, pa vendar pogreša tisto pristno neopisljivo upanje, ki daje življenju srečo in smisel.

Pisatelj najbrž ni razmišljal o tem. Glavna misel, ki se kot rdeča nit vleče skozi vso zgodbo, mu je preprosta človeška želja po svobodi - slabotna iskra v jetnikovih očeh, ki pa je ne more udušiti nobena rešetka, veriga ali pendrek. In kar je morda najbolj neverjetno (saj poznamo izrek: *Le galee fanno i galeotti*): junak s poti razkroja odide boljši človek, kot pa je stopil nanjo. Če je prvo noč v ječi razmišljal, kako bi z eno bombo pobil kar največ policajev, potem po triindvajsetih letih robije in desetem (uspešnem) pobegu prvo noč na svobodi le še nežno obrača med prsti novo osebno izkaznico, se tiho pogovarja z Bogom in kuje smeje načrte za novo, pošteno življenje. Leta v kaznilnici zanj očitno niso bila vržena proč.

To je Metulj. Jetnikova zgodba. Morda še najbolj dragocena zato, ker je popolnoma resnična. Vse je »based on a true story«, kot piše v špicah filmov.

Obstajata namreč dve vrsti pisateljev. Prvi lepega dne sedejo pred pisalni stroj (ali PC ali, gorje, pero) in sfabricirajo uspešnico po kopitu: 20% romantike, 27% eksotike, 33,7% erotike in eno žličko nasilja ... in tisti drugi, ki svoje zgodbe najprej doživijo na terenu, potem pa jih na stara leta še zapišejo (če preživijo, seveda). In ponavadi je tako, da prve

knjige bere veliko ljudi, druge pa veliki ljudje. Saj ni mogoče, da bi tona uradnih zapisnikov in poročil razkrila več o stiskah japonskih kamikaz kot pa deset strani iz Sakaijevega Samuraja? In ali človeka bolj ganejo papeževe obsodbe komunizma kot v prvi osebi napisana Kurdakova povest o mučenju kristjanov v SZ Odpusti mi, Nataša? Koliko predavanj uglednih psihologov, sociologov, zdravnikov in filozofov bi bilo potrebnih, da bi povedali o problematiki zasvojenosti toliko, kolikor je povedala ena sama zafiksana osnovnošolka Christine F. v svojih Otrocih s postaje ZOO?

»Metulj« je knjiga druge vrste. In kljub temu jo bere veliko ljudi. S svojo pristnostjo in življenjsko modrostjo se smeje v obraz vsem »procentnim« pisateljem, pa v uvodu omenjeni božji mafiji, vojnim komentatorjem, ginekologom, športniku, dirkaču, mladi govornici in sploh vsem tovrstnim »ekspertom«. Tako kot je tudi Prešeren izzval Kopitarja s čevlji. Ali (če uporabim slovenski mladini bolj znanega umetnika) Brad Pitt v Kaliforniji, ki reče: »Kako moreš pisati roman o morilcu ti, ki nisi še nikoli ubijal?« Henri Charrier je lahko napisal Metulja. Sam je bil tam.

Martin Valič

Boljša prihodnost kot nič.

(Miha Valentinčič)

Svetla prihodnost je podobna olimpijskim igram v tem, da jo imamo le enkrat na štiri leta - pred volitvami.

(Martin Valič)

Če hoče Slovenija svetlo prihodnost, mora graditi elektrarne.

(Boštjan Likar)

Bom povedala jutri.

(Eda Mučič)

Živi danes, ne jutri.

(Sabina Ergaver)

Bolje, da ne vem, kakšna prihodnost me čaka.

(Luča Sorta)

Tretje tisočletje bo krščansko, ali pa ga ne bo.

(papež Janez Pavel II.)

NO FUTURE.

(Sex Pistols)

Saj se bo (svet) še naprej vrtel,
pač ne bo tako moder kot prej,
ker ga bo prekril črn plevel ...

(Zmelkoow)

Che sera, sera.

(Vlado Kreslin)

... pa pravijo, d bo še huje
in kaj sploh ostalo nam bo?
Kakšen dan, ko ne bo treba v službo,
ostal nam bo strah pred okužbo,
in jasno otroško oko.

(Andrej Šifrer)

... kaj bo jut'r, se ne ve ...

(Čuki)

Puberteta je čas, ko se moramo odločiti - med smrtjo in staranjem.

(Miha Mazzini)

Nikoli ne mislim na prihodnost - še prehitro pride.

(Albert Einstein)

Prihodnost ni določena. Ni usode, razen tiste, ki si jo sami naredimo.

(Terminator)

Vedno delamo nekaj za prihodnost, jaz pa bi raje videl, da bi prihodnost nekaj naredila za nas.

(Joseph Addison)

Prihodnost - fantom praznih rok, ki vse obljublja, nima pa nič.

(Victor Hugo)

Nikdar ne zaupajte v prihodnost, tega ne zasluži.

(Andre Chamson)

Z visokega položaja je lepši razgled na svetlo prihodnost.

(Žarko Petan)

... se vsak ga spominja,

kadar preklinja ...

...a čez kakšnih sto let

bodo d'jali: "bil je velik poet".

(Adi Smolar)

Prihodnost si napovedujemo sami.

(Boris Kodelfja)

Jejmo in pijmo,

saj bomo jutri umrli.

(Prvo pismo Korinčanom)

Nikoli ne vemo, kaj nas čaka za voglom.

(anonimni fazan)

Prihodnost mi pomeni razčiščenje pojmov.

(anonimna fazanka)

Ne pritožujmo se. Jutri bo še slabše!

(Slovenec)

Uživajmo! Danes je prvi dan ostanka našega življenja.

(grafit)

Lepši jutri bomo ocenjevali pojutrišnjem.

(Žarko Petan)

Če ne prej, bomo na zavodu za zaposlovanje prišli do grenkega spoznanja, da so vse šole enako elitne.

(anonimni maturant)

Na koncu bomo tako vsi šli na medicinsko fakulteto - na oddelek za razkosavanje trupel.

(anonimni maturant)

Film malo drugače

Že kot majhnega fantiča so me zelo privlačili ekran in gibajoče se podobe, ki so imele celo glas. Najbolj so me privlačili filmi. Odkrivali so mi nova obzorja domišljije, ki smo jo potem skupaj s prijatelji poskušali prenesti v realnost.

Bil sem eden izmed gasarjev - mulcev iz gase. Zbirali smo se na eni izmed domačih ulic. To naše zbirališče smo imenovali gasa. Bilo nas je ogromno in niti zavedali se nismo, da vedno bolj postajamo klapa. Skupaj smo preživeli nešteto popoldnevov in večino prostih dni. Radi smo bili skupaj. Ustvarili smo si svoj svet: bili smo nepremagljivi junaki in borci za odvzeto svobodo, bili smo partizani in Nemci, Indijanci in kavbojci, lopovi in žandarji. Delali smo si bunkerje na drevesih in se s srobotom spuščali z drevesa na drevo ter tako podoživljali Tarzana. Z baterijami v rokah smo skozi okna plezali v zapuščene in zapečatenе stavbe ali pa raziskovali jame, ki jih je bilo v okolici polno. Vsak sam je tako v svojem srcu postal Indiana Jones. Svoje načrte smo si razkrivali in jih dopolnjevali. Bili so majhni, a bili so naši in poskušali smo jih uresničevati. Poleti smo po suhih strugah lovili kače, pozimi pa prirejali vojne v kepanju. V mnogih igrah, ki so zahtevale iznajdljivost in spretnost, smo se odlikovali in tako pridobili ugled in primeren položaj v svoji skupini. Imeli smo vodjo, ki je po nenapisanem pravilu bil najbolj iznajdljiv in spreten, in njegova beseda je največ veljala. Pravzaprav se je v naši klapi razvila neka hierarhija, ki pa ni delala razlik med dekleti in fanti. Navkljub tem nezavednim razlikam in različnim starostim smo se vsi počutili sprejete.

Vrednote naše klape so se nam za vedno vcepile v dušo in srce. Dogodki, kot so prvi sneg, kresovanje za prvi maj, poletne počitnice, skupen ribolov ali plavanje v mrzlem potoku, so bili naša stvarnost in naše hrepenenje. Naj je bilo vreme nevihtno ali ledeno, skupaj smo se zmeraj počutili čudovito in številne spore smo reševali takoj, zakaj nobene pustolovščine nismo želeli zamuditi. Pogosto smo za starše in sosede bili razgrajači in uporniki brez razloga.

V nekem kotu naših misli se bo večno skrivala želja, da bi postali osebnosti, ki smo si jih v otroštvu izoblikovali in si jih postavili za zgled. Na dnu svoje duše bomo vedno pogrešali tisti občutek popolnega zadovoljstva, občutek sreče, ko živiš svoje sanje in jih uresničuješ vsak dan, tisti občutek celote, ki ti ga ustvari pripadnost. Da, pripadnost neki

družbi in še bolj nekemu dogajanju, katerega del si tudi ti sam, nas je polnila z zadovoljstvom in mirom, veseljem in ljubeznijo do življenja.

Ob današnji oz. letošnji poplavi filmov je zelo težko izbrati takega, za katerega bi lahko rekel, da je v meni zapustil sledi. V letu 97 smo lahko svojo domišljijo zadovoljevali ob filmih, kot so: Klub vražjih babnic, ki je bil vseč predvsem ženskemu občinstvu, Space Jam, mešanica Magica in zajčka Dolgouščka, Romeo in Julija, moderna verzija Shakespearove igre; Sijaj, ki govori o genialnem pianistu, ki doživi živčni zlom na začetku svoje kariere, ko zaigra Rahmaninova; Evita, ki je pravi glasbeni spektakel z Madonno v glavni vlogi. Glede Angleškega pacienta lahko rečem, da je vreden ogleda in dobljenih devetih oskarjev, saj bo s svojo nehollywoodsko zgodbo ganil tudi najbolj brezčutne gledalce. Ljubitelji Jima Carreyja so lahko uživali v Ti, ti lažnivec, ki pa ni tako dober, kot je bila npr. Maska; medtem pa so lahko vsi oboževalci kanadske pevke Celine Dion uživali ob njeni glasbi v sicer nič kaj posebnem filmu Zelo osebno, ki govori o novinarskem poklicu. Tisti, ki so vam vseč filmi z dobro glasbo, si oglejte Okus po Minnesoti. Komedijski so se lahko nasmejali še ob gledanju filmov Možje v črnem z Willom Smithom, George iz džungle - parodijo na Tarzana in Mr. Beana. Tudi akcije ni primanjkovalo: gledali ste lahko Hitrost 2, ki pa je bila neprimerno slabša od svoje predhodnice; Brez obraza, odlična akcija z Johnom Travolto in Nicolasom Cageom v glavnih vlogah, Metro, seme zla, Teorija zarote itn.

Med vsemi naštetimi in mnogimi drugimi se človek res težko znajde in obenem dobi kvaliteten film. Tudi slovenski filmi, kot so Herzog, ki ima zelo slabo vsebino in deluje izumetničeno, "ležerni train-movie" Ekspres, ekspres ali Stereotip, ki ironizira slovenske umetnike na slovenski način, niso ravno stvaritve, ki bi ti ostale na častnem mestu v spominu. Častno mesto pa si je v mojem spominu pridobil slovenski film Outsider, ki ga v videotekah lahko dobite pod oznako y, ki označuje jugo-filme. Navkljub tem dejstvom in številnim slabim kritikam je to film, ki me je prevzel ter v meni prebudil čustva. Čeprav ima mnogo tehničnih slabosti, te njegova idejna moč in sporočilnost, podkrepljena z ustrežno glasbo, prevzameta. "Outsider" je bil posnet za vse generacije - vsakemu je prebudil svoje spomine na čase, ki jih ni več, vsakemu gledalcu slovenskih filmov, ki so že sedem let v ustvarjalni krizi, dal snov za razmišljanje, za poglobljanje v svojo notranjost. "Outsiderju" je to uspelo prav zato, ker se je dotaknil leta 1979/80 - časa, ki je morda hkrati tako znanilec sprememb, kot višek nekega obdobja, ki je zaznamovalo mene, vas in ljudi,

deležne takratnega dogajanja ter jim dal občutek, da delajo in živijo za nekaj dobrega. Vsaj nekaj časa - časa, v katerem so podpirali občutek pripadnosti nečemu novemu in obenem tako samoumevnemu, časa, ki je za množico bil kot sanja, ki so jo sanjali mnoga leta in se je tedaj začela uresničevati. Četudi se je potem ta sanja razblinila in soočila množico s kruto resnico, je nekaj le ostalo: spomin na trenutke, ko smo živeli svoje sanje in nas je družil občutek pripadnosti ter zapolnjeval našo osebnost v celoto tako, da nismo bili razcepljeni in se nismo počutili same. Bilo je edinstveno, kot je tudi edinstveno otroštvo, čas, ko se razvijaš in učiš.

To bi bil le kanček čustev, ki jih zbudi *Outsider* ter si zaradi tega in svoje sporočilnosti, ki lahko zelo različnim ljudem vzbudi zelo različna čustva in misli, zasluži mesto med kulturnimi slovenskimi filmi.

Mar lahko rečemo, da nam bližnja prihodnost obeta ta občutek pripadnosti? Mar lahko trdimo, da so občutki udejstvovanja v dogajanju po svetu, ki nam jih ponujajo mediji, enakovredni življenju, ki smo ga lahko nedolgo od tega v času učenja le okusili? Nam bo navidezna resničnost, ki nas osamlja in razoseblja, lahko ponudila trajno zadovoljstvo?

Toda počasi se je naša klapa začela drobiti. Šli smo vsak zase in hiteli uresničevati lastne interese. Nekateri se udeležujejo v športu, drugi v glasbi in različnih krožkih. Podajamo se na pot lova za užitki, ki nas ne zadovoljujejo več trajno, ampak le zbujajo željo po novih in novih virih uživanja. Znanja, ki ga pridobivamo, na znamo več uporabljati, ampak ga le kopičimo in si ob tem mislimo, da nekaj vemo, da nekaj smo. Mnogi smo si postali tujci: čeprav živimo drug poleg drugega, se ne poznamo več.

Čisto iznenada vas bo ob na videz nedolžnem filmu zagrabil občutek, da pravo življenje poteka brez vas, da v sebi nimate več miru in zadovoljstva, ampak le bolno koprnenje po novem in novem. Zaveste se, da ne znate več ceniti ljubezni - ljubezni do bližnjega, ljubezni do življenja, ljubezni do ...

Aljoša

“Da bodo vsi eno”

V sredo, 15. oktobra, se je v Hali Tivoli zbralo precej veliko ljudi. Nekateri od njih so bili člani gibanja Marijino Delo, mnogi pa so prišli z mladinsko skupino ali na povabilo prijateljev ali še kako drugače.

Tisti večer je imela koncert skupina Genrosso, ki izhaja iz gibanja Marijino Delo, ki se je “rodilo” med drugo svetovno vojno. Takrat, ko se je vse rušilo in so padale bombe, se je Chiara Lubich - ustanoviteljica gibanja - skupaj s svojimi prijateljicami v italijanskem mestu Trentu vprašala: “Ali obstaja Ideal, ki se ne more porušiti, ki ne mine?” In odgovor: “Da, to je Bog.”

Nekoč so morale spet bežati v zaklonišče in so s seboj utegnile vzeti evangelij. Želele so prebrati kak odlomek in Sveto pismo se jim je odprlo tam, kjer je pisalo: “Da bodo vsi eno!” Razumele so, kaj želi Bog od njih. Razumele so, da morajo uresničevati te besede. Pomagale so ubogim, delile z njimi svoje imetje, nepokretne stare ljudi so peljale v zaklonišče ... Ljudi, ki so želeli tako živeti, je bilo vedno več in danes so razširjeni po vsem svetu.

Skupino Genrosso sestavlja triindvajset fantov z vseh petih celin. Prek svojih pesmi želijo dati poslušalcem tisto ljubezen in mir, ki ga čutijo in nosijo v sebi.

Ko človek posluša njihove pesmi, ne more ostati ravnodušen. Če zna poslušati in se prepustiti harmoniji glasov, ki se prepletajo, razume mnoga sporočila, ki jih prinašajo njihove pesmi: “Ljubiti vsakega človeka! Ljubiti vedno! Ljubiti prvi! Živeti sedANJI trenutek!” in hoče tudi sam narediti nekaj, da bi bil svet boljši, bolj zedinjen.

Ko sem odhajala s koncerta, sem v sebi čutila polno novih moči, upanj, ljubezni, topline in dobre volje, da želim spremeniti sebe, prinašati povsod veselje in z majhnimi dejanji ljubezni graditi nove mostove do mnogih src.

Katja Jurca

Omnes viae Romam ducunt

TOREK, 21. oktober 1997

"Proti večeru gre in dan se je že nagnil" (prim. Lk 24,29).

Tudi danes ni bilo v šoli ravno vse pretirano bleščeče, vendar pa nič in nihče ne more skaliti moje naraščajoče radosti. NAŠE naraščajoče radosti. Zadnje priprave so v polnem teku; pravzaprav že v zaključni fazi. Kmalu me bodo starši peljali v Vipavo in potem ...

SREDA, 22. oktober 1997

Kako je lepo, ko se - čeprav ves polomljen od spanja na avtobusu - zbudiš v sončno jutro in veš, da boš že čez nekaj ur stopal po starodavnih ulicah Rima!

Vse poti vodijo v Rim; danes tudi naša.

Vodič pravi, da smo na romanju, zato smo tudi že zmolili jutranjo molitev. Mislila sem sicer, da smo na ekskurziji, toda tudi prav; vdam se v usodo.

Do desetih smo se že "razpakirali" in nastanili svoje potovalke v Salezijanskem inštitutu Gerini ter se spet - hočeš-nočeš-moraš - spravili na avtobus, da bi se odpeljali

katakombam svetega Sebastjana naproti. Po ogledu katakomb (ki niti najmanj na spominjajo na naše "katakombe") smo imeli v cerkvi nad njimi sveto mašo. Po njej pa smo se napotili k cerkvi svetega Pavla zunaj obzidja.

Naj se popravim: smo v BAZILIKI svetega Pavla zunaj obzidja, drugi največji cerkvi v Rimu, ki je resnično ogromna. V njej so medaljoni s podobami papežev (zadnji v vrsti je, seveda, Janez Pavel II.). Ko bodo vsi ti medaljoni zapolnjeni z mozaiki portretov papežev, naj bi nastopil konec sveta. Seveda smo jih prešteli: sodeč po tem je poslednja sodba kaj blizu, saj je praznih le še osem medaljonov ...

Na Piazzii Navoni smo si le od zunaj ogledali cerkev svete Neže (ker jo obnavljajo) in Fontano štirih rek, potem pa - dobessedno - stekli do Pantheona. Resnici na ljubo:

predstavljala sem si ga precej drugače. Mislila sem, da gospoduje na kakšnem lepem zelenem gričku in da je večji, kot je v resnici.

Po "kosilu" smo si ogledali še nekdanji tempelj boginje Minerve, ki je danes cerkev Santa Maria sopra Minerva, potem pa še cerkev svetega Avgušтина s kapelo svete Monike.

Prvi dan v Rimu je za nami. Resnično sem utrujena. Sicer pa mislim, da sem se zaljubila ... V Rim, da ne bo pomote.

ČETRTEK, 23. oktober 1997

Po maši na zajtrk in potem na avtobus: danes proti Vatikanu (na popolnoma drugi konec mesta!!). Na poti pa se nam je zgodilo nekaj posebnega. Ko smo se peljali mimo Oltarja narodu, smo videli del paradiranja vojakov, namenjenega prav nam, kot je rekel gospod Janez (šala: verjetno je prišel v Rim kak državnik).

Ne bi komentirala Vatikanskih muzejev: čeprav smo videli le polovico, smo morali dve uri kar tekati skozi sobane. Mogoče bi omenila le slavno Laokoontovo skupino.

Bolj zanimiva je bila bazilika svetega Petra, ki je že kar simbol Vatikana. Čeprav je to največja v Rimu, je videti precej manjša, kot je v resnici. Ko človek pogleda kvišku, kar ne more verjeti, da so lahko črke napisa, ki se vleče ob strani nad njegovo glavo, visoke cela dva metra! Kaj šele, da bi bile tiste v kupoli kar petmetrske ...

V tej isti baziliki "domuje" tudi slavni Michelangelov kip, edina plastika, na katero se je veliki mojster podpisal: Pieta ali po naše Žalostna Mati Božja.

Potem ko smo so dodobra naužili gledanja kvišku, smo se povzpeli še na vrh kupole pogledat, če je tam lepše vreme kot spodaj. Čeprav je bilo tudi zgoraj oblačno, smo si vseeno ogledali cel Vatikan (Rim je za kaj takega že prevelik).

PETEK, 24. oktober 1997

Zopet po maši zajtrk in potem šprint na avtobus. Na žalost smo se morali posloviti od Mateje in gospoda Andreja, ki sta se morala namesto na cesarske forume odpraviti proti domu, "žalujoči ostali" pa proti cerkvi svetega Petra v vezeh, kjer smo občudovali še eno Michelangelovo mojstovino: Mojzesa, ki ima zaradi napačnega prevoda Svetega pisma namesto žarkov - rogove. Takoj po tem smo odšli k cerkvi svetega Klemenca, kjer smo si v nekakšnih (danes) podzemnih hodnikih ogledali grob enega od blagovestnikov Slovanov - svetega Cirila.

Hoteli smo si ogledati še Kolosej, vendar bi morali kot dijaki iz države nečlanice Evropske zveze (kar pri Italijanih pomeni, da smo neevropska država), plačati vstopnino.

Zato smo se raje posvetili kosilu in občudovanju Koloseja od zunaj ter Konstantinovega slavoloka.

Nato smo se peš odpravili proti Rimskemu trgu, bolj znanemu kot "Forum Romanum" in trgom cesarjev. Tu praktično ni kaj videti, saj je vse porušeno. Vendar pa se tu sprehajajo rimski vojščaki (seveda v popolni opravi), ki se jezijo nate, če jih fotografiraš, pa jim za to ne daš 5.000 lir.

Sedaj, že pozno popoldne, pa sedimo pred cerkvijo Santa Maria Maggiore (Marije Snežne) otovorjeni z različnimi plakati, posterji in vsemogočimi spominki, da se odpeljemo še do cerkve svetega Lovrenca.

Takoj po večerji smo krenili proti Fontani di Trevi. Bilo je temno, zato je bila fontana osvetljena. Sanjsko! Za srečo in\ali za ponovno vrnitev v Rim, moraš z DESNO roko čez LEVO ramo vreči v vodo kovanec (bankovcev je škoda: se preveč zmočijo). Večina od nas je to "dolžnost" vestno izpolnila - celo po večkrat: da bo bolj veljalo.

Časa je bilo malo, zato smo hiteli proti Španskim stopnicam. Če zaradi drugega ne, se bom v Rim zagotovo še vrnila zaradi pogleda na mesto z vrha teh stopnic.

SOBOTA, 15. oktober 1997

Navsezgodaj so nas "vrgli" pokonci in strpali na avtobus, trenutno pa smo nekje na avtocesti med Rimom in Pompeji, se krepčamo z zajtrkom in si hladimo od spanja vroče glave (ali bolje: si budimo možgane s hladnim, svežim zrakom).

Dopoldan smo se "predivjali" "skozi" nekoč cvetoče (a očitno tudi zelo lahkoživo) mestece, ki ga je leta 79 po Kristusu zasul pepel z Vezuva. Sedaj pa se naš avtobus prebija čedalje bližje kraterju vulkana. Po pravici povedano me je malo strah, da si ne bi ta ognjenik prav danes spomnil izbruhniti. Vodič pravi, da že zamuja ...

Čudež med čudeži! Ko se je naš avtobus ustavil na pobočju Vezuva, so se na sosednji avtobus "nakladali" totti Štajerci". Mi pa smo se zapodili v breg proti kraterju in spotoma pridno zbirali kamne in kamenčke, za katere smo menili, da nam manjkajo v zbirkah mineralov in kamnov, ki jih ni in jih tudi nikoli ne bo. Šofer Jože nas je sicer že prej opozarjal, naj nikar ne nabiramo kamenja, ker ne bomo gradili hiše. Pa kdo bi ga poslušal: važni so kamni.

V Rim smo se vrnili zelo zmučeni, toda nekateri smo vseeno zmogli še k maši, po večerji pa smo se potrudili zdrgniti s sebe ves prah, ki se je na nas nalepil na Vezuvu. Že precej pozno zvečer smo sedli sredi hodnika na tla - seveda ne brez Pesmar'ce in kitare -

pridružili pa so se nam tudi mladi fantje iz Argentine, ki so stanovali v istem nadstropju kot mi. Bilo je prav zabavno, ko smo zapeli vsak v svojem jeziku; eno pesem mi, eno oni ... vse dokler se ni na hodniku "narisal" gospod Janez in nas napodil v sobe. Celo tako trmast je bil, da nam ni pustil zapeti še zadnje, skupne pesmi. Napotili smo se proti sobam, nekdo je začel: "Para bailar la bamba," drugi smo poprijeli in peli ... vse dokler se nam ni zdelo, da je gospod Janez le preveč hud! Takrat smo preprosto izginili, še hitreje kot kafa. Vendar tudi po tem še kar nekaj časa ne spimo ...

NEDELJA, 26. oktober 1997

Po maši in zajtrku smo nemudoma šli na avtobus. Sedaj se peljemo proti cerkvi Jeruzalemskega križa, potem pa še v cerkev svetega Janeza Lateranskega in do Svetih stopnic. Svete stopnice so stopnice, po katerih je pred skoraj 2000 leti stopal Jezus v Pilatovo sodno palačo, danes pa se po njih hodi le po kolenih. Po njih smo šli vsi; nekateri zdaj stokajo, da jih bolijo kolena. Zakaj pa mene ne? Po papeževem blagoslovu smo se odpravili še do Ust resnice. Ker me ni nič ujedlo, torej pomeni, da ne lažem.

Rim zapuščam z blagoslovom svetega očeta in njegovim pozdravom dijakom ŠGV. Lahko si torej misliš, da sem tako vesela, da bi bolj ne mogla biti! Domu grem naproti še z obljubo, da pridem v Rim vsaj še enkrat ...

Tatjana Velikonja

Maturantski izlet Grčija '97

Grčija je polotok na jugu Balkana, obdan s številnimi prečudovitimi otoki, ki se bohotijo z veličino in sijajem znamenitosti grške arhitekture.

Čeprav bi pri veliko ljudeh že ta stavek zanetil veliko zanimanja, pri nas, 4. letniku '79, ni bilo tako. In dasi smo imeli še tako veliko ur, namenjenih premišljevanju o kraju, kamor bi odšli na maturantski izlet, si naše misli niso prišle niti blizu. Po urah premišljevanja, prerekanja ter brkljanja po katalogih od Skandinavije do Jemena, je tudi nas prevzela tako opevana, a za nas še neznana Grčija.

Priprave so se začele že takoj po pričetku 3.letnika, ko smo pričeli zbirati denar. Tako smo čez celo šolsko leto varčevali in se odpovedovali čokoladkam (ne žvečilnim gumijem, ker so nujno potrebni med poukom) in "štopali" tudi med najhujšim mrazom, da smo do konca leta dvignili razredni bančni račun do meje, ki jo je zahteval ljubljanski Kažipot.

Vsi živčni od veselja smo se teden pred koncem avgusta z učenci gimnazije Ledina odpeljali do Benetk, kjer nas je čakala veeliikanska ladja. Vkrkali smo se, se lepo namestili in že čez nekaj ur odrinili proti odprtemu morju mimo znanih, veličastnih Benetk (a tokrat v živo!!). Ko smo opazili, da je okrog nas le še nepretrgana modrina Jadranskega morja, smo se podali na raziskovanje ladje, kateri nista manjkala niti bazen in kino, kaj šele "Free-shop", kjer so se naše oči najprej ustavile na vsemogočih artiklih svetovno znanih proizvajalcev.

Ure na krovu so hitro minevale in že je bil tu večer, ko nas je "D.J." s prijetno glasbo zvabil na plesišče ladijskega diska, kjer smo se, verjeli ali ne, vrteli do zgodnjih jutranjih ur (eni z berglami, drugi brez !). V upanju, da bo drugi dan še lepši, smo se proti kosilu začeli zbujati ter kobacati proti jedilnici. Ta dan se je odvijal bistveno bolj sproščeno, ker smo ladijski labirint že dokaj poznali in tako nismo več imeli težav z iskanjem poti iz strojnice. Tekom dneva so se dogodki kar vrstili (kitara, karte, karte, bazen, karte !!), med drugim tudi nenačrtovano plavanje bivšega razrednika Rajkota..., seveda z našo pomočjo. Zabave torej ni manjkalo!

Pot ladje je vodila mimo otoka Krfa do Patrasa, kjer smo se tudi izkrcali in z avtobusom odšli proti Delfom, mestecu iz pradavnih časov in obiskali muzej, ki je bil ravno v obnovi in se zato ni pokazal v polni luči. Proti večeru smo pripotovali v Atene,

kjer so nas nastanili v hotelu, ki ga v nobenem primeru ne bi pripisali gl. mestu Grčije, temveč getu (slaba četrt!).

Kot prejšnja dva, smo se tudi ta večer uspešno izmikali predolgemu spancu ter ta čas popestrili z nakupovanjem v Plaki in s tem urjenju naših barantaških veščin kar je (gre verjeti) neizmerno zabavno. Po zamujenem zajtrku (brez kesa-stara

hrana!) smo si odšli na hrib Akropola ogledat ostanke antičnega templja. Šele, ko to vidiš na lastne oči, se zaveš, kaj pomenijo velike klade kamnja zgrajene v gromozanske stavbe in to brez modernih dvigal !! S Korintskim prekopom si to predstavo še poglobiš, ko izveš, da so ta kanal dejansko prekopali "na roke". V Korintu smo tudi prespali, še prej pa se prvič kopali, po naših ugotovitvah, v zelo slanem grškem morju. Ko smo se dodobra načudili tej "hand-made" stvaritvi, smo se podali na pot čez polotok (okrog 300 km !!), mimo Miken in nič manj slavnega Epidauros do пристanišča, iz katerega smo se s trajektom odpeljali do otoka Zakynthos. Tam smo se nastanili v hotelu, po imenu Sirene, kjer nas je direktor že ob pozdravu pošteno nasmejal, ko nam je rekel, da bomo morali metati toaletni papir v koš, in ne v školjko, kakor se to dela drugod, češ da je odtočna cev zelo ozka in se zato lahko zamaši (on je seveda to mislil resno). Skoraj stoodstotno pa je prevladala slovenska "stara navada-železna srajca"

Zakynthos je bil za nas ponoven začetek maturantskega izleta. Tam se je začelo bolj sproščeno življenje, ki ga na polotoku pri natrpanem urniku ogledov, nismo poznali. Še taisti dan smo kljub zahajajočemu soncu in že ohlajenemu zraku poiskali zabavo v morju, pozneje pa smo se kot enoten val mešanice parfumov odpravili na glavno ulico. Tam, tam pa smo komaj spoznali kaj pomeni iti na zabavo, kjer so ljudje iz celega sveta in se ne pretepajo ampak se z nasmeškom na ustih pogovarjajo, sprehajajo in nenazadnje grozovito zabavajo! In ni poteklo dolgo časa, ko smo se tudi mi "vklopili" v to množico ljudi.

Od začetka do konca te ulice, poleg vseh stranskih, je bilo gotovo za ducat bardiskotek z raznovrstno glasbo in še enkrat toliko trgovinic z grškimi suvenirji. Ta bombastični del izleta je potekal dva dni in pol, kar je bilo dokaj kratko proti ogledovanju

povsod precej podobnih ostankov kamnin, a smo ga docela izkoristili od jutra, do jutra. In ker nismo hoteli prekinjati tradicije, smo skoraj vsi zjutraj "potegnili" do enajste ure ali celo poldneva in s tem seveda zamudili zajtrk ter kot se opoldne spodobi, odšli kar na kosilo.

Za vse se je teden počitnikovanja končal bliskovito hitro. Tako, da smo že v petek zjutraj poleteli proti Sloveniji. Čeprav se na letalu dogodivščine še zdaleč niso končale, ker se je večina prvič peljala z letalom. Na letalu smo dobili tudi odličen zajtrk, ki nas je spomnil na grški souvlaki (gr. narodna jed), kakor tudi na vse druge prijetne trenutke (pomisleki o vrnitvi so kar deževali !). Kljub temu pa se je naše počutje vidno vračalo v "realnost".

Na Brniku so nas pričakali domači in nas razpeljali na zahodni konec prelepe domovine, čeprav je v naših mislih še zmerom prevladovala Grčija. Spomini na maturantski izlet nam bodo vedno razvedrili obraze.

Andrej Klemenčič

Moč ljubezni

Leta 1815 je Napoleon Bonaparte zbežal z Elbe in z vojsko korakal proti Parizu. V dvajsetih dneh so časopisi takole opisovali njegov pohod:

"POŠAST, S KRVJO OBLITI DAVITELJ LJUDI, JE UŠEL IZ PEKLA."

"KORZIŠKI LJUDOŽEREC, NIKOLI SITA HIJENA, JE PRISTAL."

"TIGER, ZVER, MORILEC JE PRIŠEL V GAP."

"KANIBAL, KI POŽRE VSE, JE V GRENOBLU."

"LYON JE TIRANU ODPRL VRATA."

"V AUXERRU JE NEY PREŠEL K SAMOZVANCU."

"BONAPARTE PRITISKA PROTI PARIZU, TODA V PARIZ NE BO PRIŠEL NIKOLI."

"NAPOLEON BO JUTRI PRED OBZIDJEM NAŠEGA MESTA."

"CESAR JE PRIŠEL V FONTAINEBLEAU."

"ZVESTI PARIZ PRIČAKUJE VES SREČEN NJEGOVO CESARSKO VELIČANSTVO."

Moralni nauk: LJUBEZEN NA KONCU VEDNO ZMAGA!

Hej, prfoksi, hitite!!!

ITJ: Lepa Sonja, pohiti laško nas naučiti,
Italijani že rinejo k nam.
Bomo z njimi kramljali in jih v fojbe metali,
na Slovenskem smo mi gospodar.

MAT: Čez krivulje zavite do poslednje limite
naša množica gre v napad.
Dokler Roman nas vodi, lahki so nam odvodi,
bliža se že svobode pomlad.

- SLJ: Hej, Bojana, ne kriči, nohte zdaj si ošpiči:
domovini nevarnost grozi!
Jo Toporišič napada, slovnica nam propada,
a ne bojmo mature se mi!!
- ŠVZ: Kje so meje, pregrade za košarkarje mlade,
zadnje mesto se nam že smeji.
Ko je Šiška v premoči, Pudgar hrabro poskoči,
dvajset sklec nam nar'diti veli.
- ANJ: Čez sive kraške planjave tja do bele Vipave
Čič prišel nam je rož'ce sadit.
Naši zvezki cvetijo, se z modrostjo gnojijo,
vsi Angleži postali smo mi.
- VINKO: Hej, ravnatelj, pohiti novo šolo zgraditi,
katakomb smo že siti vsi!
Naj mešalec zapoje, brž nabavite stroje,
telovadnico hočemo mi!!
- ŠPIRO: Stanko, nehaj težiti, seminarske deliti,
katekizem v omaro zapri!
»Majka mila« ne kriči, raje utihni pri priči
tvojih kánonov siti smo vsi.
- OTMAR: Ko se Otmar prikaže, hitro diha se laže,
Otmar naš, mi pa Otmarjevi.
Ko latinsko razlaga, vse besede premaga,
naj še dolgo med nami živi.

4. letnik

Iz slovarja definicij

- AMBASADOR: Pošten človek, ki ga pošljejo v tujino lagat za svojo deželo.
- CVETAČA: Zelje s klasično izobrazbo.
- ČAS: Zdravnik, ki vse ozdravi - je pa žal padel na izpitu iz lepotne kirurgije.
- EGOIST: Oseba s slabim okusom, ki se bolj zanima zase kot zame.
- EKSPERT: Človek, ki je na ozkem področju storil vse možne napake.
- INTELIGENCA: Sposobnost, ki nam pomaga končno razumeti, da je vse nerazumljivo.
- JAPONCI: Narod, ki je lepo vedenje izpopolnil do neotesanosti.

KAMION: Velika kopenska žival, ki pije nafto in žre kolesarje.

KREMATORIJ: Tovarna, ki proizvaja ljudi v prahu.

MLADOST: Beseda, ki jo človek razume šele po tridesetem letu.

MOŽGANI: Organ v glavi, s katerim mislimo, da mislimo.

NEBESA: Kraj večne blaženosti, ki se mu večina ljudi skrbno izogiblje.

PES: Žival, ki si domišlja, da vodi človeka na vrhovi.

RAZUM: Sposobnost, ki nam je dana zato, da ugotovimo, da z njo nimamo kaj početi.

SLADKOR: Kemična snov, ki naredi čaj grenak, če je ne damo vanj.

TELEVIZOR: Kos pohištva, ki včasih govori neumnosti.

VOJNA: Čas, ko postane smrt način življenja.

ŽIVLJENJE: Bolezen, ki se v naravnem okolju prenaša s spolnim odnosom in se kljub napredku medicine vedno konča s smrtjo.

Pregovori malo drugače

Kar se Janezek nauči, ima kratke noge.

Kdor laže, mu je laže.

Pomagaj si sam - to Janezek zna.

Kdor drugemu jamo koplje, zrno najde.

"Beseda ni konj!" je rekla kobila.

Kdor ne dela, prvi melje.

Lažem, torej sem.

Dober glas nizko pade.

Kovačeva kobila podarjenemu konju ne gleda na zobe.

Kdor seje veter, seže v deveto vas.

Človek obrača, profesor obrne.

Dogaja se ...

- ... da vipavska mularija med urami telovadbe na ŠGV stoji pod šolskim obzidjem, gleda v nebo in čaka, kdaj jim bo ljubi Bog poslal še kakšno žogo za odbojko.
- ... da mama vrle maturantke svoji deklici po vrnitvi z maturantskega izleta presenečeno reče: »O, kako te je prijelo sonce ... in to samo pod očmi!«
- ... da dijake ŠGV vrstniki zafrkavajo zaradi slabe opremljenosti njihove šole z najnovejšimi dosežki sodobne tehnike. Pri več kot sto dijakih Škofijska gimnazija ne premore niti enega kondomata.
- ... da so "fazani" popolnoma iz sebe, ker so imeli pri testu iz matematike tridesetodstotni negativen uspeh - prekaljeni maturantje pa jih tolažijo: "Je že v redu, deca, prvih sto cvekov je najhujših."
- ... da je Škofijska gimnazija nesporni prvak ŠKL v skupnem seštevku med igro izbitih očal.
- ... da prizadevni sodelavec "Isker" na hodniku ŠGV nadleguje dijake in dijakinje, naj povejo kako misel o prihodnosti za šolsko glasilo, in dobi sedemkrat zapored isti odgovor: "Ti bom jutri povedal(a)."
- ... da se določeni dijaki samozavestno in polni sebe ko Fructalov sok sprehodijo mimo vrste za malico, morebitnim nergačem v vrsti pa z očarljivim nasmeškom pojasnijo: "Sem sodelavec Isker."

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ISKRE

Glasilo Škofijske gimnazije Vipava

GLAVNI UREDNIK: Aljoša Rehar

UREDNIŠKI ODBOR:

Miha Mežnar

David Puc

Kristina Vrtovec

Katarina Rustja

Tanja Bratina

TEHNIČNI UREDNIK: Boštjan Likar

MENTORICA: Bojana Pižent - Kompara

LEKTOR: Janez Zupet

LIKOVNA OPREMA: David Abram in Maja Martinuč

RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: Marko Pregelj

TISK: Papirna galanterija Stojan Širok, Ajdovščina

NAKLADA: 650 izvodov

Vipava, decembra 1997

37.014.77

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKRE

Inv. št.
19130

Škofljska gimnazija

Semenišče Vipava

